

tvůrce tohoto mechanismu zamýšlel dopravit. K démonovi, kterého měl Franna přikovaného ve sklepení. Obrovská dávka magické síly, kterou měl najednou k dispozici, musela být využita. Ale nebyl nablízku nikdo, kdo by vydával příkazy. Démon se musel zařídit po svém. Tak se stalo, že o pár hodin později Nurnští, přicházející k Targolu, s údivem sledovali, že tam, kde býval statek sedláka Franny, se z jeho trosek, částečně splynutá s původním zdívkem, tyčí velká věž. Démon jí tam vztyčil, takovou, jakou si pamatoval z dob svého původního povolání ze své sféry. Jeho pán na tomto světě v takové bydlel. Ale tahle věž, kterou vztyčil démon během mžiku, byla tvořena temně černým pórovitým kamenem, beze spár, jakoby byla litá. Kámen byl náchylný k nasáknutí a rychle zvětrával, ale teď, ještě nová a doslova teplá, byla věž ve své náhlosti a monumentálnosti ohromující.

Myšilov sundal ze zad svůj neforemný druidský vak a zalovil v něm. Za okamžik už držel v ruce nevelkou truhličku. "Myslím, že je pravý čas použít kokrhelovu bombu", prohlásil a rozhlédl se po ostatních. Všichni přikývli na souhlas. Výbušninu do věže dopravil kouzelník Krubrok a po jeho bezpečném návratu ji Klabzej na dálku odpálil. Ozvala se ohlušující rána a věž doslova pukla. Země se zachvěla, když s dunivým burácením trosky dopadly. Když se prach usadil, vyrazili Nurnští k jihu.

Tak skončila historie, která Nurnským nepřinesla ani peníze, ani slávu. V příběhu touhy po moci, která charakterizuje všechny schopné muže, balancující na hraně mezi alchymii a magickými vědami, měli Nurnští natolik málo informací, že bylo téměř nemožné dosáhnout plného úspěchu. I když, pokud by jej dosáhli, moc, kterou by měli, by byla značná. Do Liscannoru dorazila družina pět dní před koncem poradostin 1055.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*

LYŠKÁNORA 74

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Dešten 1077

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Dopis majitelce a provozovatele hostince U hrocha * Starostenské novinky *

* Novinky liscannorské obecné školy * Adeodátova láska * Studie o Gorganu * Kašgajci *

* Po stopách Čmelichových *

Motta tohoto čísla

„...Blbost není omluva...“

Otakáro Vesta

„...Nože dej vrahovi...“

Otakáro Vesta

„...Aha. Takže jsem povýšil ze zloděje na vraha...“

Al-Rahem

„...Měl by mít Worrel nějaký náhrobek, nebo ho prostě hodíme do dízny?...“

Zoltar Zemikosa

Dopis majitelce a provozovatele hostince U hrocha

Vážená dámo!

Obraťím se na vás stran provozování hostince, jehož jste majitelkou. Tento hostinec byl vystavěn roku 1028 Jacobem z Rugornu, jako místo, kde se scházeli dobrodruzi, žijící v obci. Měl to být prostor radosti, pocitu sounáležitosti a bezpečí. Časem se původní záměr chrabrého bojovníka ale změnil - došlo ke značnému navýšení sazeb jak za ubytování, tak i za stavu a pití. Hostinec tou dobou už provozoval Jeremiáš Čipera z Tiklu, bývalý dobrodruh. Tuto práci převzal po svém bratru Barnabášovi, který krčmařil jen krátce. Vdova po Jacobovi, Rollanda, pak tento hostinec krčmaří Čiperovi odmítla roku 1054 prodat, nicméně mu jej pronajala a Tikelský hospodský nechal roku 1055 provést rozsáhlou rekonstrukci. Po skončení nájemní

smlouvy, tj. roku 1059, získal pak hostinec za 5000,- zlatých do svého majetku natrvalo. Jeremiáš Čipera byl jako hostinský oblíbený, protože měl pochopení pro svéráznou náтуру dobrodruhů a rád se s nimi bavil o výpravách. Byl s nimi, tak říkajíc, jedné krve. Takže i poněkud vyšší ceny byli hosté schopni překousnout.

Hostinec toho za dobu svojí existence viděl opravdu dost: například tu u stolu seděl a pivo pil gorganský král Gorandir, v pokoji číslo jedna zde byl zavražděn slavný Joachalent Sallent a ostatně bydlela tu převážná většina slavných dobrodruhů Nurnské družiny, v dobách, kdy byli nováčky. Už to samotné by stačilo k tomu, aby toto místo mělo zvláštní statut. Z dob Jacobových také dodnes přetrvává myšlenka vystavovat na stěnách hostince trofeje a upomínky z výprav a památných událostí. Je jich tolik, že už se na stěny další skorem nevejdou. Nejednou by hostinec i doslova útočištěm, místem, které bylo ve dne v noci k dispozici pro účely porad, výsledků a plánování. Duch starých dobrodruhů je v těchto zdech přítomen takřka hmatatelně. Minulost hostince, trofeje v lokále a jeho reputace je něčím, co jste po manželovi nezdědila, neboť to ani jemu nepatřilo.

Tím se dostáváme k vaší osobě: Pana Jeremiáše Čiperu jste si vzala roku 1050. To, že byl hostinský, vám nemohlo ujít, nicméně pokud je mi známo, na chodu hostince jste se nikterak nepodílela a o provoz jste se nestarala. Po smrti vašeho muže jste se celkem pochopitelně ujala živnosti, a to s pomocí vaší dcery z prvního manželství. To, co vám tak nějak nechtěně spadlo do klína, jste se prostě pokusila tlačit dál. Nicméně nikomu z hostů nemohlo ujít, že tak děláte s nevelkou ochotou, ba leckdy s nechutí. Vyústilo to

když procházeli jedním z kritických míst. Několik dobrodruhů bylo zasaženo masami kamení a hlíny, naštěstí nikdo pod závalem nezůstal a zranění nebyla vážná. Ve chvíli, kdy se ukázalo, že Nurnští jsou závaly zřejmě odříznuti od vchodu do dolu, byli navíc napadeni.

“Eh”, hekl najednou Kutouš Králík a padl dopředu. Lucerna, kterou držel, padla na zem a zhasla. Ve svitu té druhé, nesené Kadrašem Piprilem, bylo vidět, že Kutoušovi na zádech sedí malá postava, nahá, s hubenýma rukama a nohama a dlouhými drápy. Lúin a Nebuč se začali chápat zbraní. “Bacha, další!”, zařval Klabzej, jak další kumolče skočilo ze tmy mezi Nurnské. A ještě další a další, vnášeli chaos do řad dobrodruhů. Svými přerostlými nehty drásali potomci důlmistra Kucmolacha a Diblic tváře vetřelců v jejich dole. Špina, kterou měli pod nehty, pronikala Nurnským rekům do žil a otravovala jim krev. Situace byl víc než vážná, když zhaslo i druhé světlo. Kucmolčata viděla ve tmě zřejmě dobře. Z Nurských měl tuhle výhodu jen Myšilov, jehož oči, jakoby postižené nemocí, byly schopné vidět i ve světle doutnajícího knotu. Lúin, který zase viděl díky schopnosti rozeznat teplo od chladu, mezitím několik kucmolčat zabil.

Pak ale dorazil důlmistr Kucmolach. V ruce kutací motyku, celý život zvyklý těžké dřině v dole se svaly jako pletenci konopných lan. V jeho žilách už ani nekolovala krev, ta tekutina byla příliš černá. Jeho šilenství, které mu zabránilo opustit místo, se kterým svázal svůj život, mu zabránilo zemřít vyhladověním v opuštěném dole. Živil se krysami, plísní rostoucí na stěnách dolu a uhlím, ale hlavně ho drželo po celé měsíce a roky naživu jeho šilenství, které se přeměnilo v magii. Teď mu jeho důl chtěl zase někdo vzít. “Bacha, je tu někdo další?”, zavřískl Rien, který mezitím vyvolat trochu magického světla. “Rube se zbrání”, dodal, když důlmistrova motyka dopadla na Lúinovu helmu a vykřísila něco jisker. Nurnští už dokázali vytvořit jakous takous formaci a přesto, že několik dobrodruhů bylo ošklivě zraněných, s většinou kucmolčat už si dokázali poradit. Starý Kucmolach byl po chvíli boje udolán a zbylá kucmolčata se rozutekla do okolních chodeb.

Na Nurnské padlo vyslání jako deka. “Zdá se, že jsme tu pod závalem”, konstatoval Klabzej. “A dochází nám olej do lampy”. “Můžeš mi vysvětlit, proč ty s sebou žádnéj nemáš?”, zeptal se jej Rien. “Dyť to je základní věc, aby šel člověk na výpravu vybavený. Na co myslíš, když balíš?

Teď tady zkejsnem úplně potmě a to ani ty nic neuvidíš”. Myšilov se ošil: “Hele nějak to zvládnem. Ještě se podíváme hloub. Zdá se mi, že ty raraši malí bránili spodnější patro. Tady už to ale vypadá hodně nebezpečně, ouzký chodby. Šíny s vozejkama už skončily dvě patra nad náma. Zajímá by mě pelech toho Kucmolacha”. A tak se vydali ještě níž. Dolem už bloudili celý den, potřebovali odpočinek, a ten si nakonec dopřáli v Kucmolachově brlohu. V něm našli mimo jiných zbytečností i v látce zabalený střepek z kamenné destičky popsaný nějakými písmeny. Pasoval přesně ke střepek naleznému za Liscannorem u pozůstatků Joliturenova posla Vajčina Půlpalce. Vypadalo to, že chybí už jen jeden kus. Ale zatím nevěděli, co s tabulkou, o které už nikdo nepochyboval, že je právě oním ‘klíčem’ v dopisech obou mrtvých alchymistů, budou dělat.

Nurnští zhasli lucernu, aby šetřili olej, a šli spát. Po nějaké době, kdy všichni nabrali trochu sil, zjistili blouděním v dole a namáhavým mapováním chodeb, že je závaly opravdu odřízly od východu. To byl veliký, opravdu veliký problém. Odhrabávat závaly znamenalo jen na sebe strhnout další tuny horniny. Jediným východiskem se zdála být chodb, vytrvale směřující na severovýchod, zřejmě pod řekou směrem na les Štangr. Ale ta se po nějaké době stávala pouhou plazivkou, a pak se zužovala ještě více. Hobiti by jí snad mohli prolézt dál, ale úzký prostor těsné, snad míle dlouhé roury byl i pro ně nesmírně nepříjemný. Nemá smysl dlouze se zde rozepisovat o hodinách zoufalství, o snaze vymyslet plán, jak se dostat ven. O další noci strávené ve vlhkých štolách. O tom, jak se Nurnští už takřka vzdávali naděje, že kdy ještě uvidí denní světlo. O tom, jak se pomocí zmenšovacího lektvaru chtěli tenkou chodbou dostat ven, i o tom, jak se jim nakonec podařilo důl opustit a uvidět nebe, poseté mraky. Klabzej Myšilov nabral plným dechem vzduch do plic, rozpřáhl ruce a v duchu děkoval Smrkenovi. Jeho vlasy, ještě před dvěma dny černé jako havraní peří, měly nyní barvu čerstvě ražených stříbrňáků...

Protože bylo jasné, že tenhle kraj je magií ovlivněn natolik, že se v něm dějí prapodivné věci, rozhodli se Nurnští podívat ještě trochu okolo. Namířili si to tedy na jih, do vesnice Targolu. Blíže vesnice obklopené poli, na kterých se vlnilo obilí, narazili na muže vedoucího pluh se dvěma volky. “Hej, chlape”, ozval se Myšilov.

budou pobývat za špatného počasí ve zbudovaných chlévech, za dobrého na ohrazené pastvině v severním směru. Jako obecní pasáci se přihlásili bratři Lotd a Gawin Rundorští. Ostatní omladina jim může pomáhat. Oba Ruindorští mladíci budou pečovat o stáda, voditi je na pastvu a zaopatřovat pící. Je jim dovoleno poříditi si pro svůj úřad psa. Funkci budou vykonávat zdarma, avšak budiž jim odměnou to, že mohou přebývat v obecní pastoušce a zaříditi se tam podle svého. Také jim budiž prokazována úcta, coby obecním zaměstnancům. Pobyt v nově vybudovaném objektu pastoušky a stájí má přísná pravidla, zejména co se manipulace s ohněm týče. Stodola, ve které bude skladováno seno, budiž plněna kosením obecních pozemků. Dobrodruzi, kteří zrovna nejsou na výpravách, se toho jistě rádi ujmou. O tom, jestli bude tento obecní objekt v budoucnu používán i jiným způsobem (např. ubytování nemajetných), budiž rozhodováno příslušným starostou v tom konkrétním případě. Stádečka ovcí a koz nechť jsou používána pro školní účely, tímto dávám panu řídícímu do úvahy, aby je zahrnul do hodin přírodopytu. V rámci hodin tělopružby nechť jsou po domluvě s majiteli koní cvičeny děti i v jízdě koňmo. Produkty z chovu domácí zvíře (vlna, mléko, maso), nechť jsou taktéž zpracovávány pro blaho dětí. Tolik k nové obecní pastoušce.

Vzhledem k tomu, že starostenská kniha už začínala připomínat trhavý kalendář, rozhodl jsem se založit novou. Je v pevné vazbě a už její vzhled a úprava by měla vzbuzovat v tom, kdo do ní v budoucnu bude zapisovat, úctu. Původní starostenská kniha byla uložena do prosklené skříňky a zavěšena mezi ostatními pamětihodnostmi na stěně hostince u Hrocha.

Tím se dostáváme k hostinci U hrocha a paní Lúinel Pitkové. Ta ode mne dostala list, v kterém jí vytykám upadající pohostinnost jejího podniku. Očekávám že se hostinská k mému listu vyjádří do skončení nadcházející výpravy.

Očekávám, že se u mě přihlásí o příspěvek za rok 1077 obecní rybníkář a také řídící školy. Vzhledem k tomu, že péče o rybník postrádá náročnosti učitelského povolání, budiž od nynějška až do odvolání plat rybníkářův 300 zlatých ročně, plat řídícího pak 1000 zlatých. Obecní hrobník zůstává bohům díky bez práce, tudíž, přihlásí-li se, dostane pouze příspěvek 200 zlatých na okrasu a

údržbu hřbitova.

Na jaře roku 1077 se Worrel Sovák pokusil družinu přesvědčit, aby chránila z Nurnu odvolané Wilfské vyslance na cestě domů. Zároveň s tím Zoltar Zemikosa přijal od jisté dámy obnos za práci, kterou bychom měli vykonat v zahraničí. Z celého se nakonec vyklubala výprava do země Nordwaith, na níž se vydáváme za okolností, které vzbuzují nedůvěru v občana Jorchena Kierkeho. Vzhledem k tomu, že ten není v současné době dlouhodobě přítomen, hodlám s ním promluvit taktéž po návratu v výpravě.

Novinky liscannorské obecné školy

Griffin Linfalas, řídící – jaro 1075

Mojí velkou ostudou je nevedení záznamů školy. Víím o tom. Je to špatné, obci to neprospívá. Omlouvám se všem občanům a zvláště pak rodičům, kteří s tichou výčitkou dávali své děti do naší obecní školy. Nic mi nevyčítali a právě jim dlužím největší omluvu a právě proto píši tyto řádky, abych navázal na kdysi četné psanou Kroniku obecné školy Liscannorské. Dovolil jsem si použít velké písmeno i když tato kronika existuje jen v základu. Základ tvoří krátké školní novinky psané panem řídícím Rhandirem Hekhlemem v letech 1047 až 1054, kdy řídící školy po krátké nemoci umírá (přesně 20.10. 1054). V novinkách pokračuje Getd z Ruindoru až do roku 1060.

Já jsem přebral kroniku i školní pokladnu v zimě roku 1070 po smrti dosavadního řídícího Getda Ruindorského (zemřel 10.1.1070). V následných letech úpadku obce potažmo družinického občasníku, do kterého jsem přispěl i já svým neplněním obecních povinností, nemohu dát starostovi obce vyúčtování. Podle mé paměti a výsledného hospodaření v roce 1075 se zdá, že školné a příležitostný příspěvek obce stačil na můj plat, drobné opravy budovy a vybavení, dokupování věcí pro běžný provoz a úklid.

Ale k penězům. V roce 1070 jsem pokladnu přebral s částkou 3692 zlatých. Na začátku školního roku 1075 bylo v pokladně 3592 při rodičovském příspěvku 200 zlatých na roční školné.

dostali až na kraj lesa, kde stál dřevařský tábor. Tváře dřevařů nevzbuzovaly naději na přátelské popovídání, spíše to vypadalo, že svalnatí dělníci by uvítali vytržení z dřiny rvačkou s někým nově přichozím, ale k žádným konfliktům nakonec nedošlo. Navíc se Riena podařilo přimět jednoho z dřevařů k rozhovoru o údajné lupičské bandě. Bylo potvrzeno, že loupežníci skutečně trápí kraj a že se neštítí obrátit ani chudé a těžce pracující lesáky. Tábor prý přepaden ještě nebyl, ale pár dřevařů, zkracujících si cestu do Věchovce přes Kouhoutí kopce, se s nimi už setkali. Mezi lidmi se prý povídá, že je vede nějaký Sambuch Mžoural, odtud si říkají Sambuchova banda. Vyzbrojeni těmito zajímavými informacemi pokračovali Nurnští dále na sever, kde se zalesněný terén začínal čím dále zvedat a kde vůdce Klabzeje Myšilov doufal, že se kromě Sambucha a jeho lapků bude nacházet i Čmelichem zmíněná brána nebo nějaké další vodítko. Protože byl právě večer svátku Radostin, ulehli Nurnští trochu dřívě, když si předtím zbudovali v lese tábořiště. Nějaká ta láhev se načla, vládla dobrá nálada. Byla teplá letní noc a hlídky nezaznamenaly nic mimořádného. Dokonce i ten otravný plačtivý nářek dnes nocí nezněl. Nazítří už Nurnským začalo šplhání do pískovcových skal. Tam je zavedly prošlapané stezky, na kterých byl Darlen schopen najít nedávné stopy těžkých bot. Vzhledem k tomu, že se v kopcích nedala předpokládat přítomnost nikoho jiného než banditů, měli Nurnští za to, že jdou najisto.

“Pozor”, sykl varovně Harez jdoucí vepředu a zvedl varovně ruku. “Něco vidím. Mústek a za ním brána”.

“Brána?”, zvědavě se začal hrnout dopředu Rien. “To by mohla bejt Čmelichova brána!”

“Kam se cpeš, kručíš?,” zasakroval Klabzej, a v tu chvíli byla přítomnost Nurnských prozrazena. Brána, nebo spíše dřevěná vrata v kamenném portále, vytesaném ve skále, kam vedl kamenný mústek přes průrvu v pískovci, měla po stranách dvě štěrbinovitá okna. Z nich se ozval řev: “Poplááááh, vojáciííí!”, což sice nebyla pravda, ale šípům, které ze štílen vyletěly, to nijak neubralo na razanci. Harez vzal jako svoji povinnost vyrazit kupředu. “Bijte je, rubte je!”, zařval a vykopl dřevěná vrata tak, jak to umí jen on. Ostatní Nurnští se po počátečním zmatku vydali za ním. Řež, jako už tolikrát, byla krvavá. Bohům žel, tentokrát i na straně Nurnských. Nemá cenu vypočítávat zásluhy jednotlivců, každý měl na pobití Sambucha

Mžourala a jeho kumpánů svůj podíl. Ale jeden člen Nurnské družiny musí být přeci jen zmíněn. Harez. Ten se bil tak statečně a nebojácně, že v souboji s přesilou nepřátel položil život dřív, než mu ostatní stačili přijít na pomoc.

“Do hajzlu”, ulevil si Gwardit. Jedině pořádné bijec v družině. “Co s tím? To můžeme rovnou zabalit a jít domů”.

“Hele a ta brána moc nevypadá jako to, co měl Čmelich na mysli”, ozval se Nebuč, který zkoumal vchod. “Asi jsme tu ve slepý uličce”.

“Brána nebrána, Harez je mrtvej, kruci!”, zaláťel Kutouš Králík.

V tom vchod vyplnil tmavý stín. Postava, která jej způsobila, se celá matně leskla. Zpod brnění, snýťovaného cvoky, nečouhala ani špička vousů. Spokojené mručení, vycházející zpod helmice, vyjadřovalo uspokojení, že nově přichozí konečně nalezl to, co hledal. Byl to Lúin Nórienský.

“Hele, Lúja!”, zajásal Myšilov. Nurnští byli zázračně posíleni.

Traduje se, že v pozdějších dobách byl výkřik ‘helelúja’ synonymem pro zázračnou záchranu a výrazem úlevy. Lúin Nórienský, kterého nebavilo v Liscannoru poslouchat stále stejné kecy hostinského Čipery a sekýrování svojí matky Lúniel, vydal se na sever po stopách družiny. Dnes ráno jej nasměřovali dřevaři do kopců a po ostrém několikahodinovém pochodu dorazil právě včas, aby se mohl zúčastnit Harezova pohřbu. Podle zvyklostí barbarů bylo Harezovo tělo uloženo do skal a nad ním navršena mohyla z kamenů. Po skončení této smutné chvíle si Nurnští naplnili torny nakradeným zlatem loupežníků a vydali se do údolí. Začalo pršet. Nurnští se vydali do Medby, ale Tuchlap je vůbec odmítl přijmout. Jeli tedy zpátky do Kopniště, kam dojeli druhého dne poradostin už za tmy. Promluvili si s Mrzenem, který jim přál při odjezdu štěstí. Ten je vyslechl a pokýval hlavou.

“Bať bať, je to tu zlý, moc zlý. Od doby, kdy se zavřel Štangr, je skorem o strach vycházet ven, zvlášť za mlhy, nebo po setmění”.

“Počkejte, strejcu”, zarazil jej Darlen, “jak to myslíte – zavřenej Štangr?” Copak les se dá zavřít?”.

“Ale panáčku, jakejpak les”, odvětil sedlák, “Štangr je přecá důl a vždycky bejval, teda než ho zavřeli”. Usmál se. “Ten kus lesa má po něm akurát méno”.

Nurnským začalo svítat. Ale Mrzen

spolu s jediným klukem ve třídě – Krochtou Moskytem. Celkově došlo ke zhoršení známek a to zvláště v tělopružbě. Ležerní známky si odnesla moje dcera a Thirien, řádné Doliana a bohužel i Krochta. Doliana si udržela celkem bez problémů titul premiantky.

Adeodátova láska

V Nurnské knihovně v oddíle elfí poezie nalezl Dwany Růžička

*Poslyšte příběh, jakým rovno není
nevěřte si, však skutečně se stal
neupadne v nicotu ni zapomnění
trápení, jež prožil velký král.
Dobrá, spravedlivá byla jeho vláda
věčný, spokojený byl i jeho lid
krajinou se hnala koňská stáda
do všech domů vstoupil blahobyť.
Elfí král byl milován svým lidem
a ten lid sám velmi miloval
nepřál si než požehnat elfům klidem
za každého z nich by život dal.*

*Však pro nikoho víc než pro tu jednu
již celé své velké srdce dal
před její krásou by i drahokam zblednul
tu pannu král velmi miloval.
Zřel ji jednou ve kvetoucích lukách
jak v bílé róbě kráčí procházkou
pampelišky v ladných štíhlých rukách
vlasy zdobené sedmikráskou.
Pak také ona spatřila tam jeho
zosobňoval každou elfí ctnost
její srdce rázem promluvilo
věděla, že je jeho navěčnost.
Přišel k ní a v náručí ji sevřel
pak dlouho hleděli si do očí
nový příběh se před nimi otevřel
lásky, která nikdy neskončí.
Byli by tam stáli do skonání světa
však on byl král a musel kralovat
pro jejich lásku to nemohla být veta
milovala by jej, byť by šel vepře pást.
Tak vzal ji v náruč a odnesl domů
kde slavnou svatbu hnedle přichystal
vzali se ve stínu vzrostlých stromů
a jejich láska mohla planout dál.*

Však je svět plný nenávistných tvorů

*kterí dychtí jen škodu nadělat
lesem plíží se zástupy gworů
živí je jen nenávist a zášť.
Ač tito tvoří zřídka mají rozum
spíše zvířatům jsouce podobní
sotva vědí, že kola patří k vozům
za to lstiví jsou a zákeřní.
A mezi nimi objevil se jeden
krutý, neznající žádný cit
jen svou nenávistí k dobru veden
mohl teď svou krutost zacílit.*

*Nestaral se wilfský lid o gwory
věřil v heslo žít a nechat žít
miluje ze srdce všechny zemské tvory
nechtěl nikomu, ničemu ublížit.
Vetřel se škůdce do královny přízně
hezká slívka užívat on znal
proti zlu on vystupoval řízně
ošálit se nechal dobrotvivý král.
Bezelstný a poctivý byl vládce
neznal zrady, podlosti ni zloby
mezitím po hradě bloudil zrádce
a vyhlížel pro zlo vhodné doby.*

*Krále vybral si ten zlosyn za cíl
aby zemi dobrou vládu vzal
chtěl zničit dobro, které všude zasil
panováním svým ten dobrý král.
Však žena jeho sličná, milující
od něj nehne se na jediný krok
hnána svojí láskou stravující
minuta bez něj vypadá jak rok.
Také tehdy, kdy vržená dýka
zrádce chtěla králi život vzít
byla tam ta šlechtná dívka
odhodlána vraždu překazít.
Mezi její drobné, vlnadné prsy
zabodl se dýky chladný břit
vyrvala krále zpod smrti chladné kopy
však svého života přetrhla si nit.*

*Král poklekl k ní se slzami v očích
srdce mu sevřel trudný žal
díků nenávisti zlovolných tvorů vlčích
se radosti i lásky navždy vzdal.
Přestože ostří vraha nezasáhlo srdce
královo láskou spasené
tisíc zásahů proklálo ho přece
bolesti lásky ztracené.*

*V dalších svých dnech už jenom smutek
prožíval moudrý, čestný král*

vlídně nás nepřijal. Řekli jsme mu o Čmelichovi, že bysme rádi věděli, kde žije. Ale i když se mi zdálo, že na to reagoval a tudíž že ho zná, nahlas řekl, že si musíme poradit sami, že mu to jméno nic neříká. Celou dobu vypadal, že o něčem přemýšlí. Poslal nás nakonec na západ, tam prý se máme ptát, tady v Medbě že o nikom takovým neslyšel”. “Nepodařilo se nám úplně mu přečíst myšlenky”, rýpnul si ještě Moorhed. “Ale ten chlap určitě ví víc, než nám dal najevo. Ale nechal bych ho o všem popřemyslet, je to přece jen zeměpán a nemůžeme to z něj páčit násilím. Navíc nevíme moc na co se ptát, kromě toho, jestli nezná alchymistu jménem Čmelich. Kde nebo co je vlastně ‘brána’ jsme se ho radši zatím neptali”. Do hovoru se ještě vložil Rien: “Jo ale řekl nám, že místní kraj sužou nějaký lapkové. Vede je prej nějaký Sambuch Mžoural a zřejmě maj ležení někde ve skalách v kopcích na severu. Kohoutí vrchy se to tam jmenuje. Ale nemyslím, že by to mělo něco společného s Čmelichem”.

Nurnští se ubytovali v místním hostinci beze jména, kde strávili klidnou noc. Ráno se vydal hobit Kutouš Králík ještě jednou k Tuchlapovi. Nic nového jsem se nedozvěděl, byl na mě víc než odměřenej. Asi nemá rád hobity”, ušklíbl se. “Ale koupil jsem si u něj mapu”, pochlubil se Kutouš a rozvinul barevný list s plánkem zdejšího kraje. “Koupil?”, zeptal se Nebuč. “Místní zeměpán obchoduje s mapama?”. “No, prej tady jinde žádnou než jeho oficiální mapu nekoupíme a on nemůže jen tak mapy rozdávat. Inu co, mapu jsme potřebovali”. Nurnští vsedli na koně a vyjeli západním směrem. Podle mapy vedla cesta na západ, po patnácti mílích procházela obcí Kopniště, stáčela se na jih podél lesa Pučelce a po dalších dvaceti mílích končila v obci Targol. Dál už nebylo nic. Nurnští se vydali na cestu. Kolem jedenácté minuli brod říčky, tekoucí z kopců na severu. Blíže něj stála velká pila. Na cestě se proti Nurským objevila skupinka žen. Poskakovaly, smály se a švitořily. Ale byly nějaké divné. Když druzi přijeli blíž, nemohli si nevšimnout velikých očí, až příliš širokých úsměvů s pusou plných ostrých drobných zoubků. Později se dozvěděli, o co šlo. Byly to takzvané Diblice, bydlící v brlozích stranou od lidských sídel, ale na lidech parazitující. Vypadaly jako ženy nebo dívky – menší, výrazně ženských tvarů, s rozpustilou chůzí, která připomínala spíše poskakování dětí, oblečené v blůzy a barevné široké sukně, které kradly z luk, kde je místní ženy sušily. Ale v obličeji bylo vidět, že to obyčejné

ženy nejsou. Splácly a široký nos, nepřírozeně velké oči s ohromnými řasami a především věčně rozesmátá, nebo spíše rozšklebená, neskutečně široká ústa plná ostrých drobných zoubků byla důkazem toho, že nejde o normální lidské ženy. Místní jim říkali Diblice, a když se ozval na dohled od vesnice jejich rozpustilý smích a kvičivé hlasy, hovořící jejich vlastním jazykem připomínajícím jen několikaslabičné výkřiky, tak zavírali okenice a volali děti domů. Přes všechna podezření jim nikdo nemohl nic nekalého dokázat a nikomu se nechtělo jim ubližovat, byli to přece skoro lidé a místním jich bylo spíše líto, ale stalo se občas něco podivného. Že se ztratilo dítě, muž odešel z domu a už se nevrátil, ztrácel se věci. Na místě byla ostražitost. Nikdo nechtěl takové sousedy.

Odpoledne sedmadvacátých předradostin dorazili Nurnští do Kopniště. Byla to větší vesnice, která pamatovala lepší časy. Několik stodol bylo pobořených a i tady neměla hospoda název. Nurnští do ní vstoupili a ihned je zarazila pochmurná nálada. Z hovoru s místním staříkem, vysloužilým havířem Mrzenem se dozvěděli, že se ve zdejším kraji dějí divné věci. Někteří lidé je připisují na vrub Diblicím, které se tu vyskytovaly odedávna, ale někteří mluví i o jiných, novějších hrozbách. O naříkavém pláči, který se nese nocí, o dlouhonohé, přes tři sáhy vysoké postavě, která rázuje krajem, o podivných zmutovaných zvířatech. O tom, že sedlákům z Targolu pomáhají čáry. A důkazem toho, že se něco děje, byla i včerejší vražda dvou vysloužilých kopáčů. Skutečně, jejich ztuhlá těla ležela na prknech v sousední místnosti a místní teď v hospodě právě zapíjeli podle tradice jejich smrt. Nurnští respektovali smutek vesničanů a s Mrzenem se šli bavit na náves. Tam z něj vytáhli velice zajímavou věc – Mrzen znal Čmelicha a dokonce jim v mapě ukázal místo, kde je jeho dům. “Ale pán Čmelich před léta umřel. Teda vlastně jeho tělo se nikdá nenašlo, ale bydlel o samotě a už tenkrát tu přestálo bývat bezpečno. Dům huž bude v troskách, ale hdyž půjdete po severním okraji lesa Pučelce, nemůžete ho minout”. Nurnští se poradili. To, že je Čmelich po smrti, je zanechávalo v celé věci bez pomoci, jen s korespondencí a nějakými náznaky, které se druhům zjevovaly ve snech.

Vydali se tedy směrem, který jim udal Mrzen, a večer skutečně narazili na okraji lesa na ruiny domu. Stěny ještě stály, ale střecha byla propadlá

do svých záležitostí, a navíc král nemohl uvolnit dostatek vojska pro boj se vzpurným baronem. Po několika šarvátkách, které dopadly dobře pro barona Hynka, byl král nucen uznat jeho nezávislost. Věděl, že po poražení Dijarda se před ním stejně bude muset sklonit.

Gorgan se tak během roku rozpadl na tři rozvaděná území. Neustálé boje navíc zcela rozvrátily ekonomiku. Panovníci byli schopni udržovat své armády jen pomocí vysokých daní, navíc upadl obchod díky přerušení kupecké silnice spojující sever a jih. Země a její lid upadly do naprosté chudoby.

Zatímco dva hlavní uchazeči o trůn bojovali mezi sebou a jejich moc upadala, hvězda barona Hynka byla naopak na vzestupu. Nesoustředil se totiž příliš na politiku v samotném Gorganu, ale zaměřil svou snahu na východ. Tam, odděleny od gorganského území pustými zalesněnými pahorky, ležely městské státy. Narozdíl od Gorganu zde nedošlo ke sjednocení měst a ta se tu svářila mezi sebou o moc. Těto situace využil baron Hynek a za pomoci žoldnéřského vojska mezi lety 1056 a 1058 ovládl města Genn, Navami, Illakis a Kapuk. Tím také získal kontrolu nad částí obchodní silnice, na kterou se přesunuli kupci vyhýbající se válkou sužovanému Gorganu. Hynek navíc porazil město Tilbar, od něj získal vysoké odškodné, takže do jeho pokladnic plynulo bohatství.

Oba uchazeči gorganského trůnu, Trimik a Dijard, tvrdili, že právě oni jsou nejbližšími příbuznými krále Drumora, zmizela totiž princezna Arnúthien, nejbližší králova dědička. Byla pokládána za mrtvou, přičemž obě strany se vzájemně obviňovaly z jejího zavraždění. Arnúthien se však nečekaně objevila po boku barona Hynka jako jeho manželka roku 1060. Podporována baronovým vojskem vstoupila do Gorganu a táhla na hlavní město.

Lid byl unaven válkou a právoplatné královně se dostalo nadšeného přijetí. Také mnoho váhajících velitelů se přidalo na stranu princezny. Vojsko severního Gorganu vypovědělo poslušnost Dijardovi a připojilo se k Arnúthien, totéž udělaly i některé jižní sbory. V Bitvě u Gorganu pak vojsko barona Hynka porazilo královské oddíly Trimikovy a obsadily Gorgan. Samotný Trimik byl zabit neznámým.

Navzdory tradicím mužských králů se stala královnou Arnúthien, baron Hynek přijal pouze titul královského manžela a velitele armád.

Nyní nastal čas obnovy. Bylo třeba

pozdvihnout válkou zbídačenou zemi a Arnúthien se hned pustila do práce. Východní državy získané baronem Hynkem byly pevně začleněny do struktury gorganského státu, a právě tato místa, kterým se vyhnula vleklá válka, poskytla značné prostředky pro zbytek země.

Neklidná povaha barona Hynka o sobě dala vědět v roce 1070, kdy se v severozápadním Gorganu několikrát objevily skřetí bojůvky. Baron vytáhl potlačit skřety a při té příležitosti nechal posádku ve městě Marin, dosud nezávislé.

O dva roky později došlo k nepokojům ve svobodném městě Havron, které posléze přerostly v lidové bouře. Při nich zahynuli dva významní gorganští kupci, a Hynek to prohlásil za nepřátelskou akci. Vytáhl proti městu a po jeho obsazení zjednal pořádek. Tím rozšířil Gorganský vliv až k Šírému jezeru a ovládl tak další strategická území.

Gorganská geografie

Jádro Gorganu se nachází v údolí kolem řeky Ainasir. Jedná se především o zemědělskou oblast s dostatkem vláhy. Osídlení je tedy především venkovského rázu. Směrem na východ je země chudší a mírné pahorky jsou vhodné pro chov koz a ovců. Dále na východ se pahorky zvyšují a jsou hustě zalesněny, což zajišťuje Gorganu dostatek dřeva.

Více na východě krajina opět klesá a mění se v úrodné pláně. Z nich vyrůstá množství lidnatých měst s rozvinutými řemesly.

V jižním Gorganu v okolí Turstu a Medby se nalézá množství dolů, často původně trpaslického původu. Žíly nejsou zdaleka tak bohaté jako v Kazzderských horách dále na západě, ale přesto dostačují uspokojovat základní potřeby království.

Nově připojená území severního Gorganu jsou převážně zemědělského rázu, ale u Šírého jezera kvete rybolov. Obchodem s rybami je proslulý zejména Havron, kde se nalézá velký přístav plný rybářských lodí. Je to rovněž důležité obchodní středisko s přechodem přes Ainasir.

Nurnská družina a Gorgan

Poprvé se Nurnští vypravili do země Gorgan roku 1021, kdy byla unesena princezna Manwing, tehdy jediné dítě krále Gorandira. Gwendarronští dobrodruzi pod vedením Jacoba z

Teď měli jistotu, že jsou na správné stopě. S rozechvěním otevřeli další písemnost, útlý sešitek v černých deskách. Byly to jakési deníkové zápisky. Po popisu různých banalit a záznamů z alchymistických pokusů na poslední straně stálo:

Je konec. Služebník, kterému jsem nejvíc věřil, starý Vajčin Půlpalec, zmizel cestou na sever, do Gorganu. S klíčem, s penězi. Čmelichovi jsem poslal list. Nevěří mi. Zapřísáhl jsem ho, že jsem mu klíč poslal, ale nevěří mi. Viní mne, že se chci vstupu do brány zmocnit sám. Jaký je hlupák! Nevím, co mám dělat. Úsilí, které jsme věnovali studiu Unglorského dokumentu přišlo vničit. Rád bych se za ním vydal sám a vše vyřešil osobně. Na jaře. Snad se mi podaří najít Vajčina a vše získat zpět.

“Vajčin Půlpalec”, řekl Rien. “Tak se zdá, že ta mrtvola z lesa má jméno. A další indicie je ten Unglorský spisek. A ten posel jel zjevně do Gorganu, tam se taky podíváme”. “A co ten Kormulan?”, zeptal se Nebuč, ale v tom se hrozně rychle stalo něco jiného. Klabzej vyskočil ze židle, popadl svou hůl a hnal se k oknu. “Špehl!”, zaječel. “Za oknem se někdo schovává!”. Rozrazil okno a vyskočil ven. Jejich místnost byla v přízemí, a tak ten, kdo chtěl nahlédnout do jejich okna, nemusel ani stoupat na špičky. Myšilov jej zahlédl, jak mizí za rohem dvorce. Poháněn magicky, vyrazil bleskem za ním. Po dalších dvaceti sázích už jej měl před sebou. Pozvedl v běhu svoji hůl a udeřil špeha jejím okovaným koncem, mezi družiníky známým jako razítko. Běžící muž se složil bez hlesu na zem a vyryl bezvládným tělem do mokré půdy rýhu. Myšilov si jej pohrdlivě změřil a pak jej obrátil, aby mu viděl do tváře. Byl to až příliš zvědavý Hužvar, syn a dědic pána ze Sovího hrádku. “Sakra”, zaklel překvapeně Klabzej. “To nám tak ještě scházelo”. Popadl mrtvé tělo, z jehož rozražené hlavy crčela krev, naložil si je na hřbet, rozhlédl se, aby se ujistil, že jej nikdo neviděl, a pak došel až pod okno Nurnských. Tam ostatní zpravil o stavu věcí. Nurnští se poradili a byli zajedno, že Hužvar asi neměl nic moc společného s alchymíí, Čmelichem, klíči a podobně. Rozhodně se od toho kluka nedaly čekat nějaké nekalé úmysly. V době napsání listu Čmelichovi mu ostatně nemohlo být víc než osm let. Prostě byl jen zvědavý a mladicky nerozvážný. A teď byl navíc mrtvý, což nejenže znemožňovalo se jej na cokoli zeptat, ale i to značně komplikovalo jejich další působení na Sovím hrádku. Nurnským bylo jasné, že na panství už zůstat nemůžou. Smečka

loveckých psů, které hradní pán choval, by nepochybně identifikovala pach toho, kdo se motal v noci kolem kaluže krve pod zdí tvrze, a jakékoli výmluvy by mohly být zbytečné. Bylo tedy rozhodnuto schovat Hužvarovo tělo do blízkého lesa tak, aby ráno zmizení komediantů a syna hradního pána nebylo dáváno hned do souvislosti s nejhorším zločinem a případní pronásledovatelé vyrazili po jejich stopě co nejdříve. Následně se všichni sbalili a ještě dlouho před úsvitem vyrazili na cestu. Museli pěšky a navíc oknem, protože koně se jim ze stájí nechtělo vyvádět, aby nevzbudili pozornost. Úsvit je zastihl na cestě, a vůdce rozhodl pro odpočinek po náročném dni a noci v lesíku u cesty. Byli o něco chudší, ale i o zkušenost a informace bohatší.

Druhá mezihra – Gwarditův sen

Dva muži, elf a muž. Viděl je jakoby z výšky, ale zároveň tam byl, přímo u nich, slyšel, co si říkají, dokonce měl pocit, že vnímá i jejich myšlenky. Gwarditovi ten pocit připomněl souboje mágů, i když si byl vědom, že tohle je jenom sen. Ale nějak se z něj nemohl, nechtěl probudit. Ten muž měl výrazně východní rysy a neustále přivřené, trochu šikmé oči. Pronesl k elfovi: “Nechce po nás, abysme je hned zabíjeli. Stačí mu ten šutr. Nejlepší na tom je, že odměna nemá být jen ve zlatě. Vědění, moc...”. “Jistě”, přerušil ho chladným hlasem elf. “Ale co když za to někdo zaplatí víc, Kuzmaji. Nebo co když samotná ta věc poskytuje moc a znalosti”. “Lepší jistý zisk než hněv někoho, kdo nám může pěkně zatopit, a nejen v Gwendarronu, Olme. Nemyslím si že by dům Taubinků teď mohl pohrdnout zlatkou. Najmeme chlapy. Přepad uděláme až budou dál od hlídek. Pán říkal, že pocestujou mimo Gwendarron”. “Nemyslím, že nám něco dají dobrovolně. Poteče krev, Jagodo”. “Tak at”.

Kapitola pátá – Cesta do Gorganu

Tak prošli Mallikornem, ve dne se ukrývali po lesích a v noci šli zemskou stezkou. Až v Isselu si opatřili nové koně a do Liscannoru dorazili ničím neobtěžováni o čtrnáctých předradostinách. Jejich návrat byl tentokrát pro liscannořany radostnější, neboť se vraceli všichni zdraví. Ovšem dobrodruhy trochu hlodala vzpomínka na zabitého Hužvara. To se nemuselo stát. V Liscannoru se teď ozývalo bušení kladiv,

spíš kaňku, nějak se mi rozlil inkoust a já nemám čím psát”.

“To je takovej problém dojít si koupit nověj?”, zamračil se Moskyt.

“No, mám moc práce a nějak mi došly prostředky...”, vymlouval se elf.

“Cože jsem to slyšel?”, přitočil se ke stolu hostinský Jeremiáš, u kterého pil Rien zásadně na dluh.

“Já, totiž...”, začal čaroděj rychle přemýšlet, “...jsem se zrovna ptal tady Gerlloda, jakými prostředky došli domů z té daleké země? Slíbil mi totiž, že mi o tom povypráví”.

“Jen aby”, zamručel Jeremiáš a odešel natočit pivo.

“Tak začni, Gerllode, už se nemůžu dočkat, až si ten příběh poslechnu”, obrátil se elf na mladého válečníka.

“No dobře”, vzdychl Moskyt. “Koneckonců jsem to slíbil”.

*Zdravím vás, Nurnská družino,
velice rád bych s vámi v soukromí
projednal neodkladnou záležitost. Pokud máte
zájem, zvu vás dnes večer do svého domu. Odpověď
ústní nebo písemnou zašlete po doručiteli.*

S úctou Abdan Vhala, obchodník

PS: Má adresa je Zlatá ulice 15

Takže jednoho dne tuším začátkem Jarnu přišel do hospody chlápek s dopisem. Jakejsi Vhala nás zval k sobě domů, a bylo jasné, že to nebude zdvořilostní návštěva. Pochopitelně jsme přijali a večer jeli do Nurnu. Řeknu ti, nežije si špatně ten Vhala. Obrovskej dům v nejlepší čtvrti, zařízení přepychový, krásný koberce, obrazy, sochy, prostě nádhera. A já vim, o čem mluvím, protože můj otec náš dům taky bohatě zařídil, ale na tohle teda neměl. A toho služebnictva”.

“A co byl zač ten Vhala?”, zajímal se Rien.

“Nó, ten, to byl takovej vysokej člověk, měl určitě přes dva sáhy, a na sobě měl takovej hábit nebo co, vod krku až ke kotníkům. Ale krásná látka, celá prošívaná zlatem. Takže nás pozval ke stolu a nabídl nějaké lahůdky, moc dobré to bylo”,

oblízl se Gerllod, o kterém bylo známo, že je od dětství velmi mlsný.

“A pak začal vyprávět. V Nurnu žije už šest let a živí se tu obchodem, ale pochází z dalekého Andeluru. Ten právě před těmi šesti lety dobyli Kašgajci, což jsou nějakí východní primitivové, který považují za čistou jenom lidskou rasu”.

“To jsou teda poměry”, zavrtěl hlavou Rien, v jehož domovském Trindindolu jsou naopak lidé, a také ostatní rasy krom elfů, považovány za méněcenné.

“Tenhle Vhala”, pokračoval Moskyt, “uprchl, ale ve spěchu nepobral všecny svý věci. A teď, když už se snad situace uklidnila, chtěl po nás, abychom se do Andeluru vypravili a přinesli mu je. Chtěl teda hlavně dvě věci, a sice Abbharův meč a schránku tvaru vejce, který měl mít schovaný v rodinné pokladnici. Od pokladnice nám dal klíč, ale ty klíče měly být potřeba dva, druhý byl ukrytej v jeho bejvalym domě v tajný schránce v krbu. No a pak ještě chtěl, abysme předali deset tisíc zlatech nějakému chlápčovi jménem Čaghri, kterej mu tehdy pomohl uprchnout ze země. A za to všechno nabízel sedmdesát tisíc”.

“Fíha”, hvízdnul Rien, který s penězi nikdy nedokázal vyjít a byl tedy stále na mizině.

“No to se rozumí, pláclí jsme si. Další den jsme nakoupili zásoby a vyrazili směr Kašgaj”.

*Velký Kašgaj je země ležící východně
od Hymajských hor a jižně od Mrtvého moře.
Panovníkem je tam Umar Malikšáh ibn al
Chatláb, který se honosí titulem malik al-mulúk,
neboli král králů.*

*Západní Kašgaj přiléhající k
Hymajským horám tvoří step až polopoušť, je tu
málo lesů a krajina je řídko osídlena. Nejvíce lidí
žije kolem řeky Sút, kde kvete zemědělství. Více na
západ převládá pastevectví a v horách jsou
naleziště železa a diamantů. Ústředními městy
oblasti jsou Chajban a Ragbád.*

*Ke Kašgaji byla tato oblast připojena
ve třicátých letech a obyvatelstvo, které dříve
tvořily převážně kočovné kmeny barbarů a lidí, je
pomalu začleňováno do kašgajské společnosti. Na
tom mají hlavní podíl kněží zvaní chalífové, kteří
šíří víru mezi prostým lidem.*

Zvláštní efekty (chrápání ze zákulisí):
Kutouš Králík

Podstatou této tragikomedie je neomezená improvizace, jak je vidět z generální zkoušky:

Kardaš (křepčící): ona miluje jeho, on miluje jí, oba jsou krásní. A budu je hrát já.

Darlen: Ty budeš hrát ženskou a chlapa najednou?

Kardaš: Já budu šizofrení osoba.

Klabzej (mne si vousy): Já budu lesní démon, jdu pro chvojí do lesa. (odchází)

Kardaš: A Rien bude ohnivej démon a Krubrok ledovej.

Krubrok (otráveně): Já démona nehraju.

Rien (ke Krubrokovi): Budeš metat kroupy někomu pod nohy.

Krubrok: Kardašovi?

Rien: Jo.

Krubrok (vesele): Tak jo.

Darlen: A já abych někomu v hledišti vsugeroval myšlenku, že je to dost dobrý představení.

Harez: To bude potřeba.

Kardaš: Jasně, všechno bude vsugerovaný.

Rien (zasněně): Vsugeruju jim kulisy, rozkvetlou louku...

Kardaš (skáče mu do řeči): Budeš s náma hrát únos ženský a pak všichni umřou.

Nebuč (se smíchem): Von bude hrát všechny postavy, to bude ta největší komedie.

Klabzej (polohlasem, vrací se s narvaným chvojím): Já ho zabiju ještě než to začne.

Panstvo ani nedutalo, když se na nádvoří zleva vyřinul zdánlivě odnikud oblak dýmu a zprava zaplálo jasné světlo. Dveře od hradní kuchyně, kde byli v improvizovaném zákulisí namačkání herci, se s tajuplným skřípotem pootevřely. Vykoukla hlava principálůva. Židle i ochoz byly plné lidí a očekávání. Všichni hleděli upřeně na Kardaše, který měl jednu polovinu obličej zmalovanou jako flundra, na druhé měl nalepenou koudel jako vousy a huňaté obočí. K obecnstvu se točil vždy tou polovinou, kterou právě představoval. Vyskočil na nádvoří a zadeklamoval pár úvodních vět. Za ním se na improvizované jeviště vysořovali další herci.

“Můj otec, ohnivý démon”, zaštkal Kardaš, snaže se nevidět zlověstné pohledy, jež na něj z pod nánosu chvojí vrhal lesní démon Myšilov. “Mi nechce dopřátí moji lásky”, zakoulel očima. “Ach”, dodal. Otočil se do role Romela a opět zabědoval, tentokrát hlubokým hlasem. Po nějaké chvíli se do konverzace zapojili sami démoni a ostatní osoby. Nenechali se rozhodit tím, že Kutouš Králík z Veselého kopečku usnul krátce před začátkem představení, protože si dával ‘ještě na kuráž’. Sfouknou to bez něj. V hloučku démonů mezitím došlo k první z řady rozeprý, které nakonec tento ‘kus’ charakterizovaly. Ohnivý démon začal metat sloupy ohně a vznesl se do výše. Hlediště vykřiklo v obavách o hradní krovy a také v úžasu nad triky komediantů. Kardaš mezitím s ledovým démonem Krubrokem, který zatím jen tak lelkoval, snažil zapříst dialog. Krubrok se nemohl rozhodnout, zda bude na straně Romela, kterého nyní Pipril představoval, nebo zda se dá k Lesnímu démonovi Klabzejovi, který se do něj navážel z druhé strany. Náповědu mu podal levitující Rien: “Kroupu”, zasyčel shůry a vzápětí už Kardaš křepčil za zvuků hrudek ledu, bičujících dlažbu pod jeho nohama. Hlediště, dříve poněkud zaskočené podivnými a nevysvětlitelnými kousky ohnivého démona, přijalo tento výstup s ulehčeným potleskem.

Na jeviště vstoupil Kanimūra, jenž byl mezitím na jedné z pravidelných občerstvovacích přestávek, které si jednotliví aktéři hry vybírali, kdy jim zrovna napadlo. A vykročil, spíše se vrhnul ke Kardašově mužské polovině, bodře hlahole: “Buď pozdraven, šlechtyný zachrrrr... ehm, hm”. “Šéfe”, napověděl Darlen. “Šlechtyný šéfe”, zazdil to Nebuč. Hlediště řičelo smíchy. Hra měla sice svá hluchá místa, ale triky a akční scény stály za to. Horší byly ty konverzační mezihry. Vypadalo to, že každý mluví o něčem jiném, navíc buď moc potichu, nebo naopak hrozně nahlas.

Po nějaké chvíli začal o diskutující hlouček jevit zájem stále bezprizorní lesní démon. Klabzej chvíli obcházel kolem a pak se vmáčknul mezi Hareze a Nebuče. Chvilí se zdálo, že o něčem uvažuje. “Žereš maso?”, houkl nakonec na Kardaše. “Já”, zeptal se zmateně hobit a rozhlédl se po trojici bijců. Ti společně zavrtěli hlavami. “Já ne, nikdy, jak bych mohl?”, začal démona ujišťovat o svojí duchovní čistotě. “A stromy jsi sázal?”. “Jasně, sázal”, horlivě přítakal Pipril, když mu to ostatní odkývali. “Tak jo, jdu to toho s tebou”. Tím ovšem zcela obrátil kabát, a tak se

hory, které byly pro pravidelnou armádu prakticky nepřekročitelné. Kašgajci proto soustředili svou sílu na dobytí města Maghreb, čímž by se jim otevřela cesta podél Mrtvého moře na západ. Hrdinství maghrebských jim však prozatím zabránilo prorazit. Do Maghrebu proudili muži a zbraně dále ze západu, a proto se kašgajci rozhodli sabotovat zásobování. Několik dobrovolnických oddílů bylo proto posláno přes Hymajské hory.

Vhodné působišťe našly tyto oddíly západně od Kasulu a severně od Barroldského hvozdu, kde došlo k rozpadu centrální moci a kraj ovládali jednotliví šlechtici a města, sváříci se o území. V oblasti bylo rozšířeno lupičství a kašgajci se přidali právě k těmto lupičským tlupám, aby podrývali zákonnou moc, vlněli do oblasti chaos a narušovali obchod. Jejich dalším úkolem bylo šířit víru v Al-Achmala, která se uchytila na některých panstvích.

Veliteli těchto oddílů byli dva vysoce postavení kašgajci, a sice Ibn Chalíd a Kutlumuš. Jejich základnou se nakonec stalo městečko Černoc, kde vládl pán Hudgor. Neblaze proslulý však byl především jeho bratr Rudous, jehož lupičská tlupa operovala po širém okolí a nikdo neměl dost sil učinit jejímu řádění přítrž. Po příchodu kašgajců její síla a drzost ještě vzrostly a nikdo před nimi nebyl v bezpečí.

Otevřely se dveře a do hostince vstoupil starosta Getd Ruindorský. “Hospodo, dej mi pěkně teplý grog, a raději dvojtej. Už mi třeští hlava, Gawinovi rostou zoubky”.

“Buď zdrav, starosto”, přivítal starousedlíka Rien. “Pojd’ si přisednout. Kolik už těm tvým ratolestem vlastně je?”.

“Díky”, přistrčil si židli Getd. “Inu, Lotdovi už dva a půl a malý Gawin bude mít brzo rok. To si přece pamatuješ, jak jsme to loni zapíjeli. Zrovna bylo všude moko, a když starý Arkuss vodcházel, tak sebou praštil přímo do té největší louže”.

“Na to si pamatuju”, zachechtal se Gerllod. “A pak se nemohl postavit a nikdo mu nechtl jít pomoci, aby tam nežuchnul taky”.

“Jo, to je ono”, rozesmál se Ruindorský. “To zapíjení je snad na dětech to nejlepší. Ale teď? Že se narvou, už aby vyrostly a šly z domu”.

“No to si ještě počkáš”, zasmál se elf.

“A co vy dva tady vůbec kujete?”,

podíval se starosta na dva družiníky.

“Nekujeme nic, ale tady Gerllod mi zrovna vypráví o tom letošním putování na východ”, vysvětlil Gwardit.

“Aha, no to si taky rád poslechnu, tak povídej”, vyzval Getd mladého Moskyta a usrl z teplého nápoje, který před něj právě postavil hostinský.

“Takže jsme jeli z Kostence s karavanou”, pokračoval Gerllod ve vyprávění. “Věděli jsme, že se nás chystaj přepadnout u Slunečního mostu, takže jsme se dobře připravili, a taky že jo. Vyrázili na nás ze všech stran, měli to dobře naplánované, ale nečekali tolik vojáků. Z části to byli obyčejný lupiči, z části nějaký východňáci v takových hábitech. Družina měla za úkol bránit týl, tak Klabzej sešikoval válečníky, a žádné nepřítel neměl nárok. Já bojoval vedle Dolwena a rubali jsme to jako na jatkách. Vedle nás se bili trpaslíci a křídla jistil Myšilov a Rall. V záloze byli Goranovi dvojníci s palicema a taky rozdali pěkných pár ran. Teda on ten šaman kouzlí dost zvláštně, ale když na to přijde, tak je platnej. Když byla situace vážná, tak zakouzlit i Blathel, no a z vozu střílel Horác. Jestli ten trefil nepřítel nevim, ale hlavně, že nezasáh nikoho z našich. Byla to moc pěkná bitka, to teda jo, chvíli to vypadalo na hraně, ale nakonec jsme je dostali všechny. Pár vojáků vzalo přeživší zajatce zpátky do Kostence a my jsme pokračovali s karavanou dál.

Na těch vozech se jelo pomalu, takže do Maghrebu jsme jeli asi měsíc. Zvlášť cesta pouští byla úmorná, docela jsme si užili, když jsme se konečně mohli vykoupat v čistém moři. A pak už se blížily hradby města”.

“To mě zajímá, ten Maghreb”, ozval se Getd. “Povyprávěj o tom městě”.

“Tak tedy, Maghreb je velký kosmopolitní město na východě. V jednom místě dosahujou Hymajské hory až téměř k moři a teče tam z nich řeka, a právě na tom svahu stojí, takže je vlastně stupňovitý, což ještě zvýrazňuje několik okruhů hradeb, který dělej město na několik částí. Nejchudší část je úplně dole, kde je v ústí řeky přístav, a tudy se do města vjíždí. Druhý patro tvoří kupecká čtvrt, a ve třetí, nejmenší, jsou kasárna a vězení. Úplně nahoře je nejbohatší část pro místní elitu a vládu. Tam jsme se taky podívali, protože jsme měli svědčit před radou o okolnostech útoku na karavanu. Ony ty karavany jsou pro město životně důležité, neboť na

raději zůstala doma, vyrazila opět devatenáctého travnu. Cesta černovrškou stezkou již tentokrát proběhla bez problémů a po přenocování v horské útulně U berle pokračovali druzi dále mallikorským pohraničím, poklidným a v těch časech bez problémů prostupným. Sešli do nížiny a šestadvacátého dne měsíce travnu byli již ve městě Isselu.

Tam se stali svědky podivného výjevu na náměstí, kde se právě konal rybí trh. Dva hobiti se tam rvali jako divá zvěř a vzájemně si láli. Vůdce Klabzej zarazil družinu, dle obyčejné vedoucí koně městem za uzdu, a s pobavením k oběma přistoupil. Když si jej hobiti všimli, jak je zblízka upřeně pozoruje, pustili si vzájemně klopý vest a jeden z nich, růžolící kudrnať tloušť, vzkřikl: “Chtěl mě okrást. Chytil jsem jeho ruku na svym měšci”. Druhý, taktéž růžolící kudrnáč trochu při těle, vypadal, že by nejraději vzal roha. “Kecy, to je lež jako věž”, odsekl. “Vymejšli si”, dodal. “Pomalů, pomalů, pánové”, přistoupil k nim Rien. “Jak se jmenujete?”. “Já jsem Kutouš Králík”, nafouknul se ten s měšcem, “a jsem z dobré rodiny z Veselého kopečku”. Začal si upravovat pomačkané oblečení. “Kardaš Pipril”, ošil se druhý, “a jsem taky z nóbl rodiny, pche”. Bylo evidentní, že Pipril je zloděj, byť zřejmě ne úplně dobrý, a Klabzejovi nebylo proti mysli zaplnit díru po Wiki a Lagranovi. “Kam máte namířeno? Nechtěli byste se k nám přidat?”, vypálil na ně Nebuč Kanimúra, který snad uměl číst vůdcovy myšlenky. “Jen když si bude tenhle chmaták dávat pozor na to, kam strká prsty”, odvětil povýšeně Králík, který měl zřejmě už povědomí, jak to v družinách dobrodruhů chodí. Zloděj může prostě být i spojenec. Ale vocaď pocaď, jak se říká v dnešních časech. Pipril hned ožil, uctivě se Králíkovi klaněl a na jeho pokyn šel sehnat máslo a slepici. “A zééé!”, volal za ním ještě Králík a doufal, že tuhle posměšnou poznámku uslyší nějaký elf. Kutouš zřejmě dostal chuť na drůbež. Kdo ví, kde a jak to Kardaš sehnal, ale za chvíli byl s požadovaným zpět a bylo na něm vidět, že čeká pochvalu. Když tenhle výjev viděl vůdce Klabzej, dal Piprila Králíkovi na starost říka, že je to jeho sluha a odteď za něj bude zodpovědný. Králík trochu protestoval, ale trochu ho to i těšilo. Toulhe příhodou si zároveň i vysloužil funkci družinového zásobovače, která mu už zůstala.

Jeli všichni dále na jih a po dalších čtyřech dnech se dostali na odbočku oddělující se ze severojižní zemské stezky a vedoucí do zvlněných krajů východního Mallikornu. Na

rozcestí tam stála formanská hospoda U smrtky. Tam přenocovali a kromě toho, že zde plánovali, jak se vlastně na Sovím hradě uvedou a co tam budou říkat, stojí za zmínku, že zde Nebuč Kanimúra za pomoci cinknutých karet obehrál Darlena Moorheda, nováčka Kutouše Králíka a Krubroka Krouka tak důkladně, že s ním od té doby nikdo nechtěl hrát. Krubrok tu prohrál celých deset tisíc zlatých! Boží vědí, že o takové sumy hrát je nerozum.

Další putování vesnickou cestou necestou už bylo prostě všech zájezdních hostinců a druzi se museli spokojit s noclehem ve stájích bezejmenných venkovských putyk. Před polednem posledního dne měsíce travnu dorazili na dohled Sovího hrádku. Jednalo se spíše o velký dvorec, stojící na návrší za vsí. Jeho umístění na vršku nebylo zvoleno až tak z obranných důvodů, dvorec měl i v přízemí na všech stranách okna, ale spíše proto, aby odlišil svou nadřazenost a vyčleněnost z prosté vesnice. Klabzej Myšilov vzal do ruky bronzové klepadlo a zaklepal.

“Buďte nám vítáni”, uvítal Nurnské s rozpaženými pažemi v rukávech kožešinou obšitého kabátce burgmajstr, neboli správce. Dobrodruzi byli zmateni, neboť ihned po otevření brány se kolem nich sesypali sloužící a s vlnitým úsměvem jim odebrali zavazadla a koně, o které bylo ihned postaráno, a bez řečí jim nabídli občerstvení a vodu, jak se činí váženým hostům po namáhavé cestě. “Nečekali jsme vás až tak brzy, nuž ale co, tím jen lépe. Povozy nemáte?”, podivil se správce. “Inu, jistě se tak cestuje lépe, ale co kulisy? Ale kostýmy máte výborné”, uznale prohlásil při pohledu na Myšilova a Riena. Pojdte, ubytují vás, a pak budete představeni panstvu. A že ve vaší společnosti nejsou žádné ženy? Á, pravda, já vlastně slyšel, že i ženské role jsou většinou zastávány muži, inu umění. Máte už nějaký ten kus připravený, nebo si můžeme říci, co bychom rádi? Přiznám se, že já jsem spíše pro nějakou taškařici než pro drama”. Klabzej se pomalu začínal rozkoukávat. “Ééé... no, měla by to být takové spíše...”, nemohla se vyžvejknout, přišel mu na pomoc Nebuč: “Fraška!”. “Jo, tak nějak, na to jsme experti”, dodal Krubrok Krouk a ušklíbl se. Zdálo se, že šťastná náhoda přivedla Nurnským do rukou vítanou záminku, jak se vloudit do domu pána ze Sovího hrádku. Dost možná, že budou mít příležitost tu promluvit s Joliturenem a bude tak snazší pátrat po spojitosti tohoto místa s Čmelichem a dalšími věcmi, o

“No dobře”, pokýval hlavou Moskyt. “Kdeže jsem to skončil?”.

“Jak jste se stali čestnými občasy Maghrebu”.

“Jo, jasně. Takže pak jsme začali bádat, jak se dostaneme do Andeluru”.

Andelur je náhorní planina obklopená Hymajskými horami. Země byla dobyta kašgajci a přičleněna ke Kašgajské říši. Následně začala být v zemi šířena víra v Al-Achmala. Nevěřící obyvatelé byli vystěhováváni z měst a byl jim zabavován majetek ve prospěch přistěhovalců z východu, kteří měli usnadnit pokašgajštění země. Obyvatelé si nicméně na novou víru rychle zvykli a většina, zejména ve městech, Al-Achmala přijala za svého boha.

Někteří členové starých šlechtických rodů se ovšem nehodlali smířit s kašgajskou nadvládou a se zbytky poražené armády vedli odboj z okolních hor. Pod vedením Siruvoje Sivarského se tento vojskům podařilo dobýt Beden, ale po příchodu posil z Kašgaje byla armáda poražena a Beden zabrán opět kašgajci, přičemž Siruvoj padl. Tím se rozpadl také veškerý odboj, jehož zbytky se nyní místo boje za svobodný Andelur zabývají spíše lupičstvím.

“Někdo z maghrebských rady nám poradil, že skutečně existuje cesta pod horama”, pokračoval Gerllod ve vyprávění. “Dokonce byla značená nejnejma značkama, který jsou vidět jen v modrém světle, tak jsme si pořídili modrý sklo na lucernu. A skutečně jsme takhle podle značek šli. Nejdřív jsme prolezli starý trpaslický doly. Ono původně byl Maghreb hornický centrum a pod horama se těžily rudy, ale dneska už je to vytěženo”.

Takže podle těch značek jsme prošli těma dolama a dostali jsme se do takový obrovský přírodní trhliny. Hluboko dole tekla láva a bylo tam vedro k zalknutí. Šli jsme to celejch pět dní, než jsme se dostali na druhou stranu. A tam jsme narazili na podzemní prostory, který vykopal nějaký Ohněspár jako svou hrobku. Jenže asi nechtěl bejt rušenej, protože to tam hlídali nějaký ohnivý démoni, takže nastala strašná řežba. Ono s tříšáhovou ohnivou postavou se bojuje dost blbě, to pálí, i když do ní sám mlátíš. A v tom boji taky

zařval Dolwen. Byl popálený k nepoznání. Ale když už jsme byli v hrobce, tak jsme ho tam pohřbili, přeci jen to byl významnej družiník a skvělej válečník, i když byl z Mukuru”.

“No jo, je to neštěstí”, pokýval hlavou Rien. “Tou dobou jsme tu pohřbívali Rollandu Rugorskou. Zemřela, chuděrka, stářím”.

“Jo, to byla tragédie”, přikývl Getd. “Navíc se ukázalo, že hrobníkem je Dolwen, kterej byl na výpravě, to jsme samozřejmě netušili, že je taky po smrti. Tak jsem musel jmenovat novým hrobníkem Haarduna Rugorskýho, aspoň má ten holomek pořádnou práci”.

“Je to smutný, že pamětníci starějch časů vymírají”, smutně pronesl Gerllod.

A jeden takový pamětník právě vstoupil do dveří, a nebyl to nikdo jiný než Drsoul Roahanský.

“Uf, to je samec”, oklepal si starý hraničář jinovatku z vousů. “Zdravíčko, Gerllode, tak jsem slyšel, že tvoje matka zas vyhání Maju s Blbünem z domu”.

“Matka nikoho nevyhání”, ohradil se válečník. “Naopak, na vlastní náklady koupila Maje dům po Yallu Reblledovi”.

“Jistě nezištně”, ušklíbl se Gwardit, který měl s vyháněním z domu své zkušenosti. Jeho samotného před lety Jeremiáš vyrazil z pronajatého pokoje v hostinci, protože za něj nechtěl platit.

“Prostě se už nechtěla koukat na ten bordel na vedlejší zahradě u tý polorozpadlý krollí kůči. Může se někdo divit?”.

“Já tedy ne”, přitakal Drsoul a přisedl k ostatním. “Ta malá opice mi pořád lezla na hrušky. Proč vůbec není ve škole, starosto?”.

“Burbun už školu vychodil”, odvětil Getd. “Sice to byl čtyřkař, ale základy čtení a psaní nakonec pochopil. No a teď nejsou děti, takže je škola zavřená”.

“Snad se to zas zlepší”, prohlásil Drsoul. “Vždyť ty sám, starosto, máš už dvě děti, kováři Lunciovi ta malá taky roste jak z vody, pak je tu malej Chában, no a tady mladěj Moskyt pokud vím chystá veselku s tou pěknou Lilien, takže určitě ještě něco přibude”.

“Tady se taky nic neutají”, povzdychl si Gerllod a zhluboka se napil.

“Však už jsi to taky úředně ohlásil”, obrátil se na něj starosta. “Mám to zapsané ve své nové starostenské knize”.

“Ty máš novou starostenskou knihu?”,

s vytesanými runami a hlavně voskem zapečetěný tubus na dokumenty. Ten mohl skrývat klíč k záhadě. Nejdříve pečlivě obkreslili pečeť, na které se skvělo loukoťové kolo, pak rozbílili obsah. Pergamen vytažený z tubusu spatřil opět po mnoha letech světlo. Byl zprohýbaný, vlivem vlhkosti celý rozmazaný a měl tendenci se při sebemenším dotyku trhat, ale přečíst se dal bez větších problémů. Ujal se toho Myšilov, nálezce.

Ctěný Čmelichu!

Posílám ti klíč, který se mi řízením štěstěny dostal do rukou. Je naděje, že se v dohledné době dostaneme skrze bránu. Klíč zasluhuje naši pozornost. Prozkoumal jsem jej opatrně a tobě radím to samé. Zjisti, je-li brána tou pravou. Posílám ti také pět tisíc zlatých pro dokončení nutných prací. Při Sutomorovi, půjde-li všechno dobře a Unglorský spisek má pravdu, zakrátko budeme mít nejen peníze, ale i vše, oč požádáme, a všechny ty roky v Nurnu se nám bohatě vyplatí. Než použiješ klíč, dej mi včas vědět. Dávej ale pozor, klíč opravdu přitahuje a dějí se divné věci. Měj se tedy na pozoru a ať se ti daří.

*Bud' zdrav
Jolituren*

Dosti zmatená zpráva, z níž ale mimo jiné vyplývalo, že se v lese válí ještě pět tisíc zlatých. “Jaktože u sebe neměl žádný prachy? Necestoval přece bez měďáku, kruci”, rozčiloval se starý hamižník Rien. “Říkal jsem to. Těch pět tisíc jsme tam museli nechat, Myšilove, vyraž tam, něco jsi přehlídl”. Myšilov, ač odmítal z principu už od malička příkazy cizích lidí, zastával stejný názor, a tak se po jeho asi půlhodinovém snažení ve vývratu objevily sedlové brašny, ve kterých byl pytlík z dobře promaštěné kůže, který odolal zubu času a ukrýval v sobě podle zběžného odhadu něco kolem pěti tisíc zlatých ve špercích. Dobrodruhům se na tvářích rozlil šťastný úsměv.

Rien Gwardit převracel v ruce lístek s nakreslenou pečetí. Někoho napadlo, aby ji, dříve než jí rozlomí a rozdrobí, pečlivě obkreslili, a nyní to byl spolu se jménem nějakého chlapa Čmelicha jediný článek, který je spojoval s původem tajemného jezdce, který svou jízdu skončil před mnoha lety v Liscannorském lese. Moorhed pak převracel svazek klíčů a už podesáté se hádal s Lagranem Paskalem, který z nich je ten pravý, co na něm tomu Čmelichovi tak záleželo. Všechny ale byly rezavé až hanba a bozi vědí, jestli by s nimi

ještě bylo lze něco odemknout. Nakonec se ti dva shodli, že muselo jít o ten největší klíč na svazku, obří primitivní práci s dvěma zuby. Myšilova zajímalo, co na něm mohl odesílatel onoho listu tak podrobně zkoumat.

Dovolím si malou odbočku: zhruba v té době se jistý Mallikornský šlechtic rozhodl uspořádat menší kratochvíli pro obveselení své i svého znučeného hrádka a dal poslat do města Isselu pro zdejší vyhlášenou hereckou společnost. Dal jim slíbit nemalý obnos spojený s kompenzací nákladů cesty odměnou za týdenní pobyt a předvedené uměním. Kdyby byl tehdy věděl, čeho se dočká a že v konečném důsledku a souhrou náhod přijde o život jeho jediný syn, nejspíš by si to rozmyslel. Ačkoliv je možné, že se tím, co se nakonec přihodilo, vyhnul ještě horším následkům. Neboť konečných důsledků nedohlédne ani ten, kdo tvoří osud. A možná, že právě ten ze všech nejméně.

Krámeke s mapami v nurnském Starém přístavu měl v těch dobách časy hojnosti. Plavci, kteří z nurnského královského přístavu mířili do celého světa, vždy potřebovali nějaké podrobnosti o mělčinách, útesech a pobřežích, popřípadě o kanibalech, kteří na ně netrpělivě čekali a zboží, které jim námořníci přivezli, byli hotovi ihned směniti za pobyt ve vařící olejové lázni. I vnitrozemských map se tady nemálo našlo a nutno dodat, že byly i mnohem přesnější než ty mořské. Výhodou námořních map nicméně bylo, že plavil-li se někdo podle mapy nakreslené kartografem s přebujelou fantazií a vřelým vztahem k domácímu krbu a dostal-li se do opravdu velkých nesnází, měl málokdy ještě příležitost navštívit obchod s mapami a uplatnit u vydavatele svoji stížnost. Do obchodu toho dne nevešli námořníci, ale Rien s Krubrokem.

O pár hodin později už tito dva byli zpátky v Liscannoru. “Erb s kolem by měl patřit mallikornským venkovským pánům”, oznámil Rien Gwardit. “Pán ze Sovího hradu, abych byl konkrétní”. “Stará mallikornská šlechta”, dodal Krubrok. “Venkovani. Bylo by dobře tam zajet a poptat se”. “Co nám z toho kápně?”, položil zásadní otázku Darlen Moorhed. “Pomalu, to nemusí bejt hned vidět, ten efekt”, řekl Myšilov. “Zatím se tam můžeme jet podívat, poptat se. Beztak je jaro a my nemáme co dělat”. O slovo se přihlásil mladý Allen Moskýt s návrhem, aby to

Neštěstí však nezasáhlo jen Liscannor. Na horkou nemoc zemřela Aelin, žena Aedda Ruindorského, předáka Vranigostu, a tak ani druhá družinická osada nezůstala ušetřena zármutku.

Oslava novoroční byla tentokrát skromná a proběhla v očekávání, že příští rok bude lépe. Každou chvíli byl očekáván přírůstek do rodiny Dyniho Longodona, což vnášelo optimismus do srdcí liscannofanů. Ten se ovšem ukázal jako lichý, neboť ač Dyniho milovaná žena Anja porodila zdravou dceru stejného jména, vyčerpáním z porodu a oslabena dlouhou zimou zakrátko skonala. Dyniho neštěstí hluboce zasáhlo i ostatní družiníky, neboť přestože je smrt doprovází na každém kroku, smrt někoho blízkého v poklidu vesnice jim připadala nepatřičná.

Nešťastná zima však ještě stále nesečetla svůj krutý účet. Pod dětmi hrájícími si na obecním rybníku se prolomil led, a ledová voda pohltila Belehatha Linfalase, syna Griffina. Než se ho podařilo vylovit, bylo pozdě. Krátce nato pak našel lovec Lambard v lese mrtvolu Melanity Vrantové, která neunesla ztrátu i své druhé dcery. Malý Melatar Vrant tak v krátké době přišel o celou svou rodinu. Ujal se jej jeho kmotr, druid Myšilov, což bylo ostatními obyvateli obce hodnoceno rozporuplně. Nakonec převládl názor, že to druid udělal z dobrého srdce a že pro Melatara to bude alespoň pořádná škola života. Melatar se každopádně začal dívat druidovi pod ruce a zdálo se, že se v něm vidí.

Štikaná s nadějí

Melatar Vrant

Tak mám zase špatný spaní
otírám pot z čela, z dlaní
Kde jste, vy co měl jsem rád?
tíše zkouším neplakat
Je mi zima, mám i hlad
komu si mám stěžovat?
Potom taky celé týdny
pasu tyhle kozy bídný
Vždyť se mi chce skoro brečet
jak ty mrchy slyším mečet
copak pást už jenom bych
musel, u všech rohatých?
Nechtějte si vyzkoušet
že to není žádný med:
Jak z večera, tak ráno

od koz všude nasráno
Chtěl bych se tak dožít dní
kdy měl bych někde zastání

Však já jednou budu velkej
les mi řekne: hochu, nelkej
pojď mi pošepat svůj žal
dobře, že jsi neplakal
Tohle bude šťastná chvíle
hvozdy usmějí se mile
Vyrazím pak mezi stromy
sbohem lidi, sbohem domy
Stromy jako vojska řady
uvidí mě vždycky rády
když za zvěří tam a sem
budu běhat za lesem
Budou na mně vidět zdáli
moje silný, lesklý svaly
A pak jistě feknou lidi
jen pojď dál, já rád tě vidím
Každý bude mě mít rád
k sobě domů pozývat

A až opustím svůj les
přejdou potok, přes náves,
stavení tam bude stát
pěkné, pevné jako hrad
Malované kolem oken
spravované každým rokem
Pak chci, ať má kdekdo vztek,
latrínu jak domeček
Na zahradě z mojí péče
porostou i stromy, kleče
Mezi nimi možná by
taky náký kouzelný
Mít tak pěkněj čistej dům
chodit budu k sousedům
na návštěvu, na kus řeči
nebo třeba vdovy léčit
moh bych taky, co já vím
vládnout kouzlem hojivým

Určitě mi přijde k duhu
v očích všech těch dobrodruhů
to, že budu čestný, smělý
zrádce kopat do prdeli
a všem blbcům vytřu zrak
až budu druid – zálesák

S nástupem jara se v Liscannoru přiblížila volba nového starosty. Vzhledem k obecné nespokojenosti občanů s úřadováním

v situaci, kterou vám popíšu, neboť sama jí zřejmě nevnímáte. Tedy: hostinec U hrocha už není domáckým místem, kde Liscannořan rád stráví nejeden večer. Kvalita služeb, jak hostinských tak ubytovacích šla dolů. Budova by si zasloužila opravy. Situace, kdy jsou dobrodruzi, plánující společný postup při plnění zakázky osočování a vyhazování, není přijatelná.

Na miskách vah jsou tedy tyto věci: Na jedné straně dva výše uvedené odstavce, tj. poněkud výjimečný a zvláštní statut družnické hospody a neutěšené poměry, které zde v dnešní době každý host i nájemník musí vnímat. Na straně druhé jsou pak nedotknutelnost vašeho vlastnictví předmětné nemovitosti a úcta k vám, jako k dlouholeté obce obce.

Takže vás žádám, abyste mi pomohla při rozhodování o tom, jakým směrem se dále bude společenský život v obci ubírat. Možností je několik a vy máte největší možnost to ovlivnit. Můžete s vaším majetkem například naložit podobně jako Rollanda Rugornská, nebo můžete podnik zavřít, jestli vás nebaví a obtěžuje. Věřím, že prostředí mnohdy opilých dobrodruhů vám nezavdává příčinu k nějaké lásce k vaší práci, na výpravě jste, na rozdíl od vašeho muže, nikdy nebyla a mentalitu mnoha lidí v obci těžko pochopíte. Vězte však, že já jako starosta mám určité páky k tomu, jak vaši případnou nečinnost nebo dokonce pošlapávání odkazu generací dobrodruhů zatrhnout. Koncese, opravňující k provozování vázaných živností, podléhají schválení obcí, na jehož území se nacházejí, to mám ověřeno z Nurnu. Nerad bych k takovému to akcím přistupoval, ale budu-li okolnostmi donucen, nic jiného mi nezbyde.

V souvislosti s tím si ještě dovoluji jednu úvahu: Zajímalo by mne, jestli váš muž v době, kdy hostinec kupoval, uvažoval i o tom, že jeho hospoda je vlastně tak trochu hospodou celé Nurnské družiny a že z toho pro něj vyplývají jisté závazky, jak morální tak i fyzické. Nechtěl bych se mýlit, ale skoro bych řekl, že si toho byl vědom.

Vyzývám Vás tedy: písemně navrhněte nápravu současného stavu a zavažte se k ní. Věřím že se na řešení dohodneme tak, aby bylo nápravu možno realizovat a prokazatelně zkontrolovat ještě do konce mého funkčního období.

S pozdravem

Bolbuch, starosta
Jarn 1077, Liscannor

Starostenské novinky

Bolbuch, starosta - deštěn 1077

Nejprve bych rád vyjádřil uspokojení nad zdravotním stavem obyvatel Liscannoru. Už po dvě léta nikdo nezemřel, ba ani nebyl vážněji nemocen. Minulou zimu byl dokonce opakovaně spatřen pan Lambaard, an se ráchá v polozamrzlém rybníčku a prozpěvuje si přitom bohatýrské písně. Z jeho vypracovaného těla se v mrazivém ránu kouřilo. Asi jej zkusím přemluvit, aby se s družinou vydal na příští výpravu. Takové železné zdraví přímo volá po nějakém dobrodružném záručení.

Worrel Sovák si na základě povolení postavil v obci dům. Není to dům obyčejný, ale pravý Álfheimský Skall, který obohatil architektonickou rozmanitost obce.

Pracovníci, kteří Skall stavěli, jeví se mi natolik dobří, že jsem jim během dokončovacích prací Sovákova domu zadal další práci. Ta spočívala v postavení obecních stájí a obecní pastoušky. Tesaři se pustili do díla a stavba rychle roste.

Pár slov k tomu, co mě přimělo k vybudování nové obecní budovy, a také pravidla, která nastavuji v souvislosti s jejím fungováním: Roku 1076 se Nurnští vrátili z Wilfu a s sebou přivezli mnoho ušlechtilých koní. Tyto koně, spolu se zvířaty, které již v obci byly, bylo třeba někde ustájit. Protože možnost ustájení v soukromí bylo málo, bylo ustájení těchto vzácných zvířat mnohdy nedůstojné, ba hrozilo, že koně budou muset být dlouhodobě venku na povětří. Také vůz, který tak jak mnohdy dobrodruzi zakoupili a následně přitáhli z výpravy, zůstával stát na dešti. Proto bylo vybudování stájí s přístřeškem pro uskladnění sena přirozeným krokem. Pro stavení, které zahrnuje kromě stájí a seníku i obytnou místnost „pastoušku“ a dva chlévy, bylo vybráno pro bydlení málo atraktivní místo na severním okraji obce na úbočí svahu. Protože také mne trápilo, že mládež Liscannorská namnoze nemá po celé dni do čeho píchnout, byly zakoupeny obecní ovce a kozy, které

“Jak se jmenuješ? Chceme si s tebou o něčem promluvit”. “Jsem Franna”, odvětil sedlák a oral dál. “A nebudu se s váma bavit, mám práci, jak vidíte. Jste na mojí půdě, uděláte nejlíp, když odtáhnete, nemáme si co říct”. Zastavil svůj pluh. Kutouš zvolal: “Chceme si jenom promluvit, zdá se nám to tu nějaký divný. Byl jsi někdy poslední dobou v lese Štangru? Lítaj tam psi”. Franna se napřimil od pluhu a osmahnutou rukou opletenou svaly si zastínil oči.

Cizinci seděli na koních a čekali na odpověď. Kopyta hrabala jeho ornici. Kolem se vlnily lány jako tekuté zlato. Krubrok vzal jeden stvol do ruky. Rostly s něj tři klasy délky alespoň dvojnásobné, než jakou by se mohli chlubit sedláci v rovinatých Mallikornských pláních. Celý kraj přímo bujel a vzkvětal neuvěřitelnou silou. Nic takového ještě Nurnští neviděli. Nemohli vědět, že Franna je ten, kdo má klíč k tomu všemu. Ten, kdo uvěznil démona, respektive tělesnou schránku, se kterou byl démon spojen, ve sklepe svého statku. Démon, ke kterému se bůhvíproč stahovala magie, mu zajišťoval dobrou úrodu. Franna neměl potuchy o tom, že tenhle démon je spjat s tím, o co usiloval Čmelich a ostatní. Že měl být vykonavatelem jejich vůle, prostředníkem mezi sférami a jejich magickým potenciálem, který měl být magickým klíčem uvolněn. Měl plnit záměry těch, kteří jej povolají ke svojí službě. Franna použil magii, která se v jeho okolí hromadila, podle svého sedláckého rozumu. A v tom byl dobrý.

Z Nurnských cosi tušil jen Krubrok Krouk, který svým šestým smyslem, svojí intuicí předvídal, že tady je něco nekalého. Ale teď nad drzým sedlákem všichni jen mávl rukou a jeli dále na jih. Tam narazili na řeku. Krutka byla teď v létě na nízkém stavu, ale i tak měla od břehu ke břehu nějakých patnáct sáhů. Sváděla všechnu vodu z kopců jižního Gorganu, ale tady, v rovinatých pláních se její tok valil velice líně a pomalu, místy se zdálo, že skoro stojí. Na břehu řeky pak našli Nurnští to, co tak dlouho hledali. Ve svahu na severním břehu stál kámen, veliký menhir, tyčící se osaměle čtyři sáhy nad ostřicí. V jeho stěně byl vytesán výklenek, do kterého přesně zapadaly díly kamenné destičky. Klíč našel svůj zámek. Místo, kam se klíč vkládal, mělo ohlazené okraje a vypadalo výrazně starší než nápis, vytesaný na jiném místě velkého menhiru. Nápis hlásal: Mistřech a Svinea. 3.5.1042. Nad tím byl vytesán obrázek držících se rukou a společně svírající rašící větvičku nebo květinu. Nurnští si tohle všechno

zapamatovali a navíc se rozpoměli na Čmelichův deník, kde stálo, že Tuchlap Čmelicha něčím vydíral. Rozjeli se do Medby, tentokrát rozhodnutí nenechat se odbyť. Když dojeli k brodu přes říčku, s překvapením zjistili, že veliká pila lehla popelem. V kraji opravdu začínalo být nebezpečno.

V Medbě se jim podařilo promluvit si s Tuchlapem. Ten už teď mluvil o poznání vlivnější, ale taky se ukázalo, že je to pěkný vydrídouch. Ke jménu Čmelich už se znal ochotně, potvrdil, že spolu mnohokrát hovořili. Nurnským prozradil, že má zbylou část kamenné destičky, kterou od něj chtěl před lety Čmelich koupit, ale tenkrát se nedohodli. Čmelich neměl dost peněz. Tuchlapovi bylo jasné, že o tu věc je zájem, a Nurnským sdělil, že se o ní zajímali před pár dny i jeden elf s člověkem. Kuzmaj Jagoda a Olm Taubink. Ani Tuchlap ale nevěděl, pro koho ti dva pracovali. Nurnští nakonec usmlouvali cenu za zbylou část klíče na patnáct tisíc zlatých a konečně měli celou destičku pohromadě. Rien zkusil, po té, co se v klidu sešli v hospodě, přečíst formuli, která se po složení kamenné destičky objevila. Ale nic se nestalo, destička zjevně odemýkala cosi v menhiru. Šli spát a hlídku drželi po jednom.

Než dojeli ke kameni, obloha se úplně zatáhla. Naproti tomu vzduch byl naprosto nehybný a doslova nabitý magií a očekáváním. Rien Gwardit přitiskl všechny tři části destičky k sobě a zcelený klíč vložil do otvoru ve stěně menhiru. Nic se nestalo. “Přečti to”, zachraptěl Lúin. Rien Gwardit přečetl formuli. Ohromné množství magické energie, které se v kraji už dlouho sbíralo, bylo najednou vypuštěno. V bezprostředním okolí menhiru začal vzduch jiskřit a zafičely vzdušné víry. Koně Nurnských najednou začali měnit podobu. Z tlam jim vyrostly nestvůrné tesáky a koně se vrhli na své pány. Následovala potyčka o holý život, kterou ovšem Nurnští zvládli. “Sakra koně, naše koně!”, nemohl stále uvěřit tomu, co se stalo, Rien. I ostatní se tvářili vyděšeně.

Těžko říct, jak se tvářil Lúin. Zpoza šterbinek v jeho, teď notně odřené helmě zvané ‘hrnec’ mu blýskala očka, trochu chrchlal a mručel, ale jinak vypadal jako velký, silně používaný uhlaň po tuhé zimě. Ani mrzutě ani přátelsky, prostě normálka.

Přes všechny náhodné projevy a vedlejší příznaky uvolněné magie se ale naprostá většina magenergie z menhiru dostala tam, kam jí

Ale teď bych rád napsal spíše o prospěchu dětí. Na rozdíl od pokladny, jsem prospěch vedl svědomitě. Nebudu zde vypisovat jednotlivé známky z každého předmětu každého žáka. Rodiče dostanou vysvědčení, případní zájemci se mě mohou přímo zeptat. Teď k jednotlivým rukům do školní kroniky:

Školní rok 1069 / 1070

Na podzim tohoto roku zemřel Getd z Ruindoru. Na přání tehdejšího starosty Gerloda Moskyta se ujímám celého vedení školy a veškeré výuky. Všichni žáci pokračovali z předchozího roku. Do čtvrté třídy chodil Chában Březinka a Luna Nórienská, do třetí Lotd Ruindorský a do druhé třídy Gawin Ruindorský. Všichni prospěli řádně. Nejlepší výsledky měl Lotd, ale nikoliv výjimečně. Mrzí mě známka z tělopružby u Luny, prospěla ležerně. Zdá se, že pohyb jí nijak netěší.

Školní rok 1070 / 1071

Žádní noví žáci. Prospěch všech se opakuje, včetně Luniny nechuti cvičit. Na druhou stranu má nejlepší výsledky ze psaní. Kupodivu kreslení se jí nedaří, jak bych si představoval.

Školní rok 1071 / 1072

Po letech je třída hodně plná. Přibyla dvojčata Moskytovíc – Thirien a Doliana. Obě mají vynikající výsledky a Doliana se stává premiantkou třídy již po prvním roce. Luna se konečně zlepšila i v kreslení. Bohužel Thirien je další děvče, co jí pohyb krom honění se po třídě nevyhovuje. Tento rok je poslední pro Chábana a Lunu. Chában byl v pravdě průměrný žák – někdy jej více bavil jeden předmět, jindy druhý. V ničem nevynikal, ale také v ničem neměl problémy. Luninu nechuť se hýbat a její nezáměr o přírodu či historii pramení nejspíše z lenosti. Pokud jí dokáže přemoci v životě se neztratí.

Školní rok 1072 / 1073

Doliana je opět premiantkou třídy. Thirien se kupodivu zhoršila. Obě děvčata jsou velmi schopná v historii, vidím zde stopu jejich otce. Jen kdyby ta Doliana trochu zhubla. Lotd Ruindorský ukončil obecnou. V posledních dvou letech se mu značně zhoršil rukopis, ale jinak jsem s jeho výsledky velmi spokojen. I když ty počty, ty počty.

Školní rok 1073 / 1074

První rok pro Krochtu Moskyta mladšího. Poslední rok pro Gawina Ruindorského, mladšího

bratra Lotda. Od svého bratra se odlišoval tím, že měl stálejší výsledky, ale lepší počty. Doliana je opět premiantkou třídy a nadále prospívá obdivně. Rozhodl jsem se oživit dávnou tradici založenou panem Rhandirem, kdy nechával vymalovávat portréty premiantů školy. Tyto portréty nechával malovat pan Rhandir a to v letech 1046 (premiant Alan Moskyt), 1050 (premiant Gerlod Moskyt) a v letech 1051 a 1052 Naria Moskytová a Nilien Linfaliasová. Tedy naši učebnu zdobí nový obraz premianta, již třetí potomek rodu Moskytů – Doliana Moskytová.

Thirien se jakoby straní své sestry. Všimnul jsem si toho již minulý rok, jakoby se snažila o opak. Čím má Doliana lepší výsledky, tím má Thirien horší. Částečně se to zlepšilo po příchodu jejich mladšího bratra. Doufám, že se bude zlepšovat i další rok. Alespoň se Thirien lépe daří v tělopružbě. Aby nedošlo k mýlce, prospěch Thirien je hodnocen obdivně. Učí se výborně, jen srovnávám obě sestry.

Malý Krochta Moskyt je poněkud ušlápnutější a to zvláště v přítomnosti svých sester, které si hrají na jeho matku či opatrovnice. Pomáhají mu, ale současně ho peskují, postrkují a rozkazují mu. Vyniká v tom více Doliana. Ale to se časem změní.

Školní rok 1074 / 1075

Tento rok přišla do školy moje mladší dcera Sylvana. Liscannorská škola má tedy stále alespoň čtyři žáky. Co celkového prospěchu týče, je to historicky asi nejlepší rok. Premiantka Doliana má stále skvělý prospěch, taktéž i Thirien. Všechna děvčata přistupují k tělopružbě poněkud ležerněji, jsou tak pravým opakem Krochty. Sylvaně se velmi dobře daří jen psaní a Historie Nurnské družiny.

Školní rok 1075 / 1076

V začátku školního se mne zeptal stávající starosta Bolbuch, zda budu pokračovat coby řídící školy a zda dám školu opět do pořádku. Odpověď je ano. Škola dostává od obce 1000 zlatých. Peníze budou využity v létě 1076 na celkovou opravu budovy a nový nábytek. Starý po dvaceti letech dosluhuje. Pokud zbydou peníze, nakoupí se i další vybavení.

A ještě k prospěchu žáků a žákům samotným.

Do první by nastoupila Knikla, dcera Hefta a Fialy, kdyby Fiala zůstala v Liscannoru. Jinak trojice děvčat nadále pokračují ve studiu

pokračoval: “Ten důl zavřili, páč tam se kopalo uhlí, a moc se nevyplácalo tahat ho přes řeku, lidi šli raděj kopat rudu. Akurát tam začal bejt velkej problém se starým důlmistrem, Kucmolachem”. Mrzen vážně pokýval hlavou. “Bať bať, ten sa tehďa zblázníl, už to je pár let. Vodmítnul vypustit důl a zvostal tam. Nechal sa zasypat. Říká se, že vobchází dodneška chodby v dole, do kterýho sa zamilováł, a žere tam uhlí. A taky sa říká, že sa za ním náč dostávaj tuty... Diblice. Ale co já vim. Já jsem málo zvědavej na takovýhle věci. A proto ještě žiju”. Všichni si vzpomněli na dva zabité kopáče.

“A vchod do toho dolu bejval kde, strejdo?”, zeptal se slušně Krubrok Krouk.

“Za lesem teče k jihu řeka, co jí trpaslíci říkaj Oix. Ostatně hnedlem za ní začínaj už trpaslický země. No ale na tom druhým břehu byl právě vlez do šachty. Teď, co je důl zavřenej, říkáme jí už jenom Kucmolachova šachta”.

Dobrodruzi, naplnění novým poznáním, vzali znovu zavděk slámu ve stáji a šli na kutě.

Nazítří se Nurnští vydali na západ. Překročili gorganskou hranici tvořenou říčkou, kterou bylo nutno přebrodit. Hranice tu nebyla nijak hlídaná, mezi Gorganem a trpaslickými kraji to nebylo nutné. I když ze západu do Gorganu proudilo hlavně uhlí, ruda, případně surové železo, ve zdejších kraji nebylo dobrých cest a zboží se vozilo po hlavních cestách severněji. Za říčkou, pár set sáhů od břehu, bylo ve svahu kamenné stavení. Tam měl být, podle slov místních, vstup do zrušeného dolu. A skutečně. Po vylomení dveří, které tam byly spíše proto, aby tam nelezly děti z okolí, byl nalezen vstup do šachty připomínající studnu. Rumpál byl ale zničen a samotný otvor dolů zakryt fošnami, zatlučenými napříč. Opět si dobrodruzi museli vyhnout rukávy a pustit se do práce. Ve světle luceren se pod fošnami začali prohrabávat skrz kamení a hlínu do samotné šachty. Jak se dostávali níž, začalo být ponuřeji a stísněněji. Nakonec se zbytek zavalené šachty sesypal dolů a Nurnští stanuli ve vstupním sále dolu.

Vzduch byl naplněn plesnivinou a zatuchlým smradem. Ze sálu vedlo několik štol, většina šla hned ostře dolů a některé z nich měly na zemi železné šíny. Dva rezavé a polámané důlní vozíky naplněné hlušinou stály opodál. Klabzej Myšílov zběžně prohlédl zem. Překvapeně vzhlédl k ostatním: “Jsou tu nějaký stopy”, řekl. “Bosý nohy, většinou malý. Stopy nemůžou bejt moc

starý”. Ve světle lucerny, kterou držel Kutouš Králík a louče, nesené Kardašem, bylo vidět, že ostatní vraští čela. Z výdřevy kapala voda a hniloba, která dokreslovala ponurou atmosféru, prostupující ztichlým podzemím. Nikomu se nechtělo do tmavých chodeb starého dolu, ale tam někde dole se mohlo schovávat něco, co tam zanechal alchymista Čmelich.

“Tam mě nikdo nedostane”, prohlásil Krubrok Krouk hledě do temné díry. “Budu hlídat venku”. “Já taky”, k překvapení ostatních pronesl Darlen Moorhead. Měl nezdravou barvu. Už několik dní mu bylo zle, každou chvíli odbíhal zvracet. Ostatní se na sebe podívali, ale přes toto oslabení se odhodlali pokračovat.

Vůdce po krátkém zaváhání vydal pokyn, aby Gwardit začal kreslit mapu. Nikdo se nechtěl v dole ztratit. Lúin Nórienský se v obranném postoji vydal jako první do úzké chodby s kolejnicemi na zemi. Přes rameno mu nahlížel Rien připravený kouzlit a za nimi se Kardaš snažil držet lampu co nejvýš, aby vepředu něco viděli. Takhle se začali zanořovat do hlubin dolu. Otírali se o vlhké stěny, klouzali po mokřém kamení a čvachtali v bahýnku, tam, kde byly na zemi louže. Výdřeva, která byla tam, kde byla hornina nestabilní, už lété shnila, a v těch místech druzi postupovali zvlášť opatrně. Pak narazili na zajímavé místo. Chodba před nimi byla zavalena – stará výdřeva tu už neunesla tíhu horniny a nadloží se provalilo. Ale napravo byla vykutaná nová úzká chodba, která zával obcházela. Evidentně byla vyražená nově, nebo alespoň nověji, po uzavření dolu. Nurnským to bylo důkazem, že v dole se něco děje. Atmosféra vlhkého ponurého místa a představa mnoha a mnoha metrů horniny nad nimi byla skličující. Mapu bylo velmi těžké udržovat, vzhledem k tomu, že chodby byly naprosto nepravidelné a neměly žádný ucelený řád. Zakrátko byli dobrodruzi nuceni uznat, že ztratit se tu nebude žádný div, ba že to je takřka jisté.

“Tady už jsme přece byli”, konstatoval Myšílov. “Poznávám tenhle přelomenej trám. A támhleten vozejk plnej kamení taky”. Vůdce sklíčeně ušel do dřepu a začal hledat v torně další lahev oleje do lucerny. V tom se odněkud ozvala rána, pak dunivý rachot a svět se začal chvět. Důlní otřes mohl znamenat jediné: Těžké boty dobrodruhů způsobily na některém z podmačených míst zhroucení výdřevy a zával. Bloudili dolem dál. K dalšímu závalu došlo přímo,

*celé království sdílí s ním zármutek
lásku až za hrob má v srdci dál.*

*Však povinnost, ta mu není cizí
musí dál vládnout, zemi spravovat
srdce má zraněné, avšak zůstalo ryzí
za blaho lidu dál se bude rvát.
Ne pomsta, jen spravedlnost v duši
velela mu gworům lekci dát
ti nenávisťní běsi k lásce hluší
už nesmí nikdy špatnost rozehrát.*

*To příběh byl, co pravdivý je zcela
pro paměť elfů, i lidí snad
doutám že tahle báseň celá
vám může poučení dát.
Gworům že věřit není radno
teď každý ví, co rozum má
jinak k úhoně přijde snadno
kdo dobré radě nenaslouchá.
Nechť bohové popřejí dlouhá léta
královi elfů, velikánu
necht' naše krásná říše vzkvétá
v něm majíc moudrou, klidnou vládu.*

Studie o Gorganu

Zpracoval Dwany Růžicka

Historie Gorganu

Úrodné údolí řeky Ainasir bylo odedávna obydleno. Obyvatelstvo se skládalo především ze zemědělců a roztroušených osad, ale postupně tu vzniklo několik měst. Ta mezi sebou částečně soupeřila, částečně se dokázala sjednotit před vnějšími živly. Svazek měst byl stále těsnější, což nakonec vedlo k jejich sjednocení do jediné země.

Podnět ke sjednocení přišel z města Gorgan, jejíž vládce Gorador vnutil ostatním roku 951 nadvládu, a díky tomu se celá země začala nazývat Gorganem. Sám Gorador se nechal korunovat králem.

Roku 954 vytáhly gorganské armády proti Turstu, který kapituloval a připojil se ke Gorganu. Zhruba v té době byly oblasti na jih od Turstu připojeny ke Gwendarronu a obě strany se dohodly na společné hranici, jelikož potřebovaly upevnit svou nově nabytou moc. Kupodivu od té doby nikdy nedošlo ani z jedné strany k žádným hraničním nárokům a obě země žijí v přátelském

svazku.

Gorgan se pak rozhodl zajistit hranice v západních kopcích, kde bylo několik usedlostí trpaslíků kutajících rudu. Trpaslíci si pochopitelně na toto území činili nárok a ke srážkám docházelo mnoho let, než byli gorganskými z kopců vytlačeni a stáhli se dále na západ do Kazzdarského pohorí.

Mezitím se vlády ujal Goradorův syn Gordakar, který se spíše než na rozšiřování území snažil o stabilizaci a vytvořil pevnou správu země. Také nechal zpevnit cesty a podporoval obchodníky, čímž zajistil, že Gorganem začalo proudit zboží přes důležitou spojnici mezi severem a jihem.

V této politice pokračoval i jeho nástupce Gorandir a za jeho vlády se z Gorganu stal již zcela centralizovaný stát. Katastrofální důsledky však měla sucha, která zemi postihla mezi roky 1014-1019 a způsobila neúrodu. Především zemědělský charakter země měl za následek zchudnutí značného množství obyvatel a země čelila hladomoru. Jen s obtížemi se podařilo udržet pořádek a zajistit základní potraviny za rozumné ceny, ale královská pokladna byla na dně.

Slabosti země využili trpaslíci na západě, kteří znovu pronikli do kopců ke svým starým dolům. Jejich opětovné vyhnání pak zabralo další dekádu.

Gorandir vládl téměř čtyřicet let a dožil se požehnaného věku, než ho na trůně roku 1052 vystřídal jeho syn Drumor. Jeho vláda byla naopak krátká, byl zavražděn roku 1055 a po jeho smrti upadl Gorgan do zmatků.

Hned v den královy smrti byl novým králem korunován Trimik, Drumorův příbuzný. Vzhledem k okolnostem se ale začala vytvářet silná opozice, zejména na severu země, kde se o královskou korunu přihlásil Drumorův bratranec Dijard. Obě strany se utkali v Bitvě u Badína, kde Trimikova armáda sice zvítězila, nicméně nedosáhla zničení nepřátelského vojska. Od té doby se Gorgan rozdělil na dvě části oddělené od sebe řekami Ainasir a Břílá. Menšímu severnímu území vládl Dijard, který sídlil ve městě Durg, většímu jižnímu Trimik ovládající i město Gorgan. Oba dva se však považovali za krále celého Gorganu.

Během roku 1056 se Gorgan rozdělil ještě víc. Baron Hynek z Kozího vršku, který dosud uznával jako krále Trimika, vypověděl poslušnost a prohlásil své území za nezávislé na královské vládě. Trimikova vláda nebyla pevná, velitelé posádek často odmítali nechat si králem zasahovat

a pod sebou pohřbila všechn obsah domu. Celým rumištěm už prorůstal plevel a křoví. Protože noc se blížila, rozbili Nurnští tábor a postavili hlídky. V noci pak byli napadeni. Přepadlo je to, co zmiňoval i Mrzen, třísáhová postava střílející šípy ze svého dlouhého luku. Nurnští byli varováni a střelbou se dokázali účinně bránit. Postava se zhroutila a ukázalo se, že je tvořena magickou hmotou, která se nyní bez užtku roztékala. Darlen Moorhed prohlásil, že podle něj je to ten Kormulan z dopisu Joliturena Čmelichovi. "Aspoň o jedno strašidlo můj", poznamenal.

Ráno se dali do prohledávání troskek domu. Byla to těžká práce, při níž se všichni změnili v nádeníky. Vyklidili trámy, které dřív tvořily krov, fošny a latě stropu a pod tím vším objevili zetlelé zbytky vybavení domu. V troskách skríně našli něco vybavení, alchymistickou destilační soupravu a také deník, ze kterého se zachovala pouze poslední strana, která se obtiskla na polici, zatímco zbytek deníku vzal čas. Krubrok krouk zápis přečetl nahlas:

Nevím, co se se mnou děje. Nemám již důvěru ve své smysly. Spojení se sférou dává se mi vždy nadobýčej dobře, ale já mám Strach. To třeba ve mě hlodá červ, ten, jenž je odvěkou mûrou pro všechny, kdož jako já obcují s démony. Bojím se, probouzím za noci křičící. Štěstí, že můj dům stojí tak osaměle. Strašice mne, dávají mé sny i nějaký smysl. Zjevuje se mi v nich Mistřech, ten zabíjí. Stojí u kamene a má část klíče. Je takový klidný, usmívá se. Ale já vím, že je to jen odlesk dávných časů. Proč by mne potom budily ze spánku hromy, zatímco venku je čisté nebe? Jsou to sny z dob, kdy nebylo nutné obávat se démonů, kteří škodí. Těch v hlubinách země. Ani těch v nás. Démonů zrady a podlosti. Démonů přetvářky, klamu a falešného spojení. Ach, já hlupák, já hlupák! Jak jsem jen mohl důvěřovat těm zloduchům! Jolituren, ten podlý prolhaný démon, ten přítel-krysa, chamtivec. Je stejný jako ten zrádce Tuchlap, spíše škřetu než člověku podobný. Nectě úmluvu a čestně uzavřený obchod, vydírám mne jako sprostý darebák.

Dnes jsem však dospěl k rozhodnutí a řekl jsem si DOSTI JIŽ! Zbavím se své části klíče, neboť věřím, že by mne po čase sama zahubila. Samotné její držení mne již dnes těžce poznamenává. Proto jsem vyjmul svou část klíče z truhly, kde jsem ji po dlouhá léta opatroval, a vynesl na světlo boží. Přenesl ji přes lány a ukryl hluboko ve Štangru. Snad mi bohové budou v budoucnu více nakloněni a já budu mít možnost

klíč znovu vyzvednout a zcelit.

Nazítří se Nurnští rozhodli vydat do onoho Štangru, kterým byl podle mapy les na sever a západ od Čmelichova domu. Do lesa vjeli koňmo po poledni.

Myšilov se rozhlédl pátravě mezi stromy. Jeho čelo se vrašťelo starostí. Tenhle les nebyl vlídný. Něco viselo ve vzduchu. Jeli po jakémisi náznaku cesty při jižním okraji hvozdu. Jejich pátrání bylo, jako poslední dobou takřka neustále, poněkud tápavé. Ale věřili, že v lese naleznou nějakou stopu, náznak, kde se ten tak zvaný klíč, skrývá. Po hodině mlčenlivé jízdy lesem, kdy zvířata šla, klidně našlapující mezi kořeny a brodice se loňským listím, najednou Darlen přidušeně vykřikl. Ostatní se podívali směrem, kam hleděla bledá elfova tvář. "Hleďte", hlesl. Asi sedmdesát sáhů daleko, na větvi mohutného buku, necelých šest sáhů nad zemí, seděl pes. Koně, zadržení na místě, tiše zaržáli a zadupali. Psa to vyplašilo. Seskočil z větve, roztáhl více než sáh široká křídla a nízkým letem mezi stromy, nesen pomalým, mohutným mácháním křídel, zmizel v zeleném hvozdu. Dobrodruzi chvíli nevěděli, jestli to, co viděli, bylo skutečné. Ale bylo. V lese Štangru se dělo něco prapodivného. Ještě hodinu jezdili po podivně tichém lese, odvážili se i hlouběji od okraje, ale kromě stísněné atmosféry nenarazili už na nic zajímavého. Klabzej Myšilov si pod vous mumlal kletby, proklínající tohle nečisté místo. Padala už tma, a nechtělo se jim přespávat na místě, kde se vyskytují tak podivní tvorové. Tak obrátili koně a na noc jeli zpátky ke Čmelichovu domu. V noci překvapil hlídku dušený nárek, který se nocí rozléhal ze tmy. Občas pláč střídaly hrozby, ale konkrétním slovům rozumět nebylo. Protože se nezdálo, že by z toho plynulo družiníkům nějaké nebezpečí a protože hledat ve tmě původce nářku by bylo krajně obtížné, nechali to Nurnští být. Ostatně ten, kdo se v noci snažil narušit jim takhle spánek už se jich od té chvíle držel a po většinu noci strávených v tomhle kraji byly sny Nurnských druhů touhle nepříjemností rušeny. Snad i pod dojmem nepříjemně strávené noci se Nurnští druhého dne ráno rozhodli vydat posvítit si na loupežnou bandu, podle všeho sídlící v kopcích severně od Medby. Kopce se v Tuchlapově mapě jmenovaly Kohoutí a tekla z nich říčka, která jihozápadní Gorgan rozdělovala na dvě poloviny. Poděl ní Nurnští vyrazili od pily, stojící u hlavní cesty, a po nějakých šesti mílech se

Rugornu jí úspěšně vysvobodili ze spárů temného černokněžníka a vrátili vděčnému otci.

Po roce se družina vrátila do Gorganu, kam byla pozvána na turnaj, na kterém chtěl Gorandir svou dceru zasnoubit. Nurnští tehdy turnaj ovládli, zvítězil kroll Jacob z Rugornu, který v posledním kole porazil Halka z Erinu. Vzhledem k náklonosti mladé Manwing k Halkovi, který se vydatně podílel na její záchraně, svolil Gorandir k jejímu sňatku s tímto erinským hrdinou. Naneštěstí neuplynuly ani dvě léta a Halk padl v prokletém Armidenu. Krátce po té Manwing povila dceru Arnúthien a vrátila se snít na gorganský dvůr.

Znovu navštívili Nurnští Gorgan roku 1029, kdy došlo u královského dvora k několika vraždám, a král nevěda, komu ve svém okolí věřit, se rozhodl povolat své známé dobrodruhy, zda by celou událost nevyšetřili. Spiknutí měl na svědomí velitel stráží Drómin, který se chtěl krále zbavit a s zaštitěnými vojáky pod svým vedením usednout na trůn. Družina vedená Coreyem Kallem však celou záležitost odhalila a zrádný Drómin byl zabít.

Po zažehnaní spiknutí se Nurnští vydali ještě vyrabovat starou elfí hrobku objevenou v neobydlených hvozdech v západním Gorganu. Po nalezení pokladu dobrodruzi ještě nějaký čas oslavovali a rozhazovali zlato, a Corey Kall dokonce chodil na bály, kde nalezl svou lásku a pojal za ženu gorganskou dívku Yullien.

Další návštěva Nurnské družiny v Gorganu se uskutečnila roku 1045, kdy byli družiníci pozváni na svatbu princezny Arnúthien s velitelem vojska Wrighramem. Den po svatbě došlo k útoku na následníka trůnu, prince Drumora, a král Gorandir opět požádal Nurnské o pomoc při vyšetřování. Dobrodruzi vedeni Eodelem Zivriem odhalili, že za vším stojí Wrighram, který byl ve skutečnosti synem zrádce Drómina a chtěl se pomstít. Za to draze zaplatil, když v souboji s Nurnskými padl.

Když Nurnští mířili roku 1053 na sever jako doprovod jisté šlechtičny, zastavili se v Adře, kde ona dáma chtěla navštívit místního pána. Dobrodruzi se ovšem tentokrát do ničeho nezapletli a po divoké pitce pokračovali v cestě.

Roku 1055 se Nurnští dostali do Gorganu hned dvakrát. Poprvé pátrali po stopách jistého pana Čmelicha v jižním Gorganu v okolí městečka Medba. O něco později došlo v Gorganu k převratu a Nurnští byli pověřeni pátráním po princezně Arnúthien, která tehdy zmizela. Dobrodruzi vedeni Dynim Longodonem hledali princeznu po mnoha

zemích a nakonec ji skutečně našli až v dalekém Mondragonu. Tam se však ukázalo, že Arnúthien nijak netouží vrátit se do Gorganu, kde by jí chtěli využít jen jako manželku pro některého z uchazečů o trůn. Nurnští tedy pomohli princezně zlikvidovat ostatní pronásledovatele a vrátili se domů.

Naposled zasáhli Nurnští do gorganských záležitostí roku 1060. Pod vedením barbara Dolwena se tehdy družina vydala na pomoc princezně Arnúthien ve válce. Arnúthien se totiž rozhodla nepřidat se k žádnému uchazeči o trůn, ale sama sechtěla stát královnou. I Nurnští napomohli tomu, že se jí to podařilo. Druid Myšilov si z této výpravy dokonce přivezl nevěstu, ale později si sňatek rozmyslel. Chudou gorganskou dívku Riu si později vzal liscannorský starousedlík Getd z Ruindoru a učinil jí paní starostovou. Ona mu za to povila dva syny.

Kašgajci

*Kronikový záznam výpravy z roku 1064
sepsal Dwany Růžička*

Venku bylo sychravo kraj již začaly sužovat přizemní mrazíky, takže nebylo divu, že většina liscannofanů raději nevycházela ze svých vyhřátých domovů. Někteří však přece jen překonali lenost a oblékli kabát, aby zašli do obecního hostince U hrocha poklábosit s přáteli. Tak to jednoho odpoledne učinil i Gerllod Moskyt, syn významného družiníka a dlouholetého starosty liscannorského Krochty Moskyta.

“Bud’ zdrav, Gerllode”, přivítal mladého válečníka Rien Gwardit sedící nad skleničkou svařeného vína. Seděl tu od samého rána, neboť v jeho věži na pobřeží byla zima elf si nedovedl pořádně zatopit.

“Zdravím, Riene”, pozdravil člověk a přisedl si. “Tak jak se daří?”.

“Ale dobře, krásně jsem si přes léto odpočinu”, přátelsky se usmál elf.

“A jestlipaks už dodělal ten zápis do družinové kroniky, jaks slíbil?”.

“Ech, no, abych tak řekl, neměl jsem ti nějak čas, to víš, samá práce, samá práce, pořád v jednom kole”, nasadil Rien svůj nejnevinější úsměv.

“Takže nemáš ani čárku”, zhodnotil Gerllod elfovo celoroční úsilí.

“Mno, už jsem skoro začal, ale mám

skřípění pil a vůbec stavební lomozy. Ukázalo se, že na léto rozjel Jeremiáš Čipera přestavbu hostince. Nechal strhnout starou kuželkárnu a přístěnek známý jako ‘ubytovna’, rozšiřoval hostinec o další pokoje a staré prostory renovoval. Nejenže při tom vzala za své i památná dřevěná sousoší ‘Hrochozjzdci táhnou’, ale nálevna teď byla zcela zabarikádovaná stavebním materiálem a Nurnští se tudíž museli sejít k poradě v domě Nebuče Kanimůry, protože u vůdce výpravy to z hygienických důvodů nešlo a Rien jako nejmocnější učenec v družině se demolicí obecní ubytovny stal de facto bezdomovcem. Jeho věci Jeremiáš Čipera nahnul do kouta, kde na ně padala malta a prach. Rien to tak rozčílilo, že hned prohlásil, že se radši odstěhuje na pobřeží, do Vranigostu. Nurnská družina se tedy sešla v Nebučově noře. U Kanimůry v kuchyni se pouze formálně potvrdilo, že další kroky budou směřovat na sever. Tajemná formulace z Čmelichova listu hovořící o penězích a dalších ziscích každého lákala. V celé věci bylo ale mnoho neznámých. Tušili sice, co je klíč, a věděli, kde mají hledat Čmelicha, ale nevěděli, po čem Čmelich pátrá. A živý sen, který Gwardit všem vyprávěl, a ze kterého vyplývalo, že jim jdou po stopách elf Olm Taubink a člověk Kuzmaj Jagoda, nikomu také do celé věci nezapadalo.

Gorganskou hranici přešli Nurnští v nezměněné sestavě dvacátých pátých předradostinách po necelém týdnu pohodlné cesty na čerstvých koních. Gwendarronsko-gorganské pomezí se oproti tomu jižnímu nerozkládalo v kopcích, ale ve zvláště venkovské krajině ozvláštěně tu říčkou, tam zase rybníkem. Rozcestí, na kterém se octli asi po půlhodině cesty od mýtné celnice ve vesnici Věsba, kde se je nikdo ani nenamáhal zkontrolovat, leželo u jednoho takového rybníka. Směrem na sever ukazovala šipka na Turst a na hlavní město královstvíčka gorganského, na západ pak byl směr do Medby. Na břehu rybníka stálo několik stodol, dům porybného a poctivá formanská hospoda U tří nožů. Nurnští se tam zastavili na kus žvance, ale vzhledem k tomu, že do soumraku zbývalo ještě pár hodin, vydali se na další cestu do města zmíněného v čmelichově listě, do Medby.

Medba je už dlouhá léta střediskem kraje, který je přilepen ke království gorganskému na jeho hranici s Gwendarronem a trpasličími zeměmi na západě. Stejně tak by mohl patřit ke Gwendarronu nebo pod vládu trpaslíků, kterých tu

žije také mnoho, ale pro Gwendarron je to příliš odlehlý kus země a pro trpaslíky je tu málo skal a příliš rovinatý terén. Hlavním a přirozeným důvodem příslušnosti ke Gorganu jsou řeky Terga a Krutka, které tvoří přirozenou západní a jižní hranici. Byť na jihu jsou některé osady, hlásící se ke gorganské příslušnosti, už za řekou. Takže díky místnímu podhorskému kraji, oplývajícímu bohatstvím železných rud a hlubinnému dobývání kvalitního uhlí, nemusí Gorgan, kde se taví a zpracovává železo, všechny suroviny dovážet. Samozřejmě, největším producentem surového i opracovaného železa široko daleko je Kazzd, trpaslické souměstí, ale znalosti technologie jsou i zde a gorganské vysoké pece nejsou, co se surovin týče, závislé jen na importu od trpaslíků. Z kraje západně od Medby tak do Turstu a dále proudí ruda, uhlí ale i železo, neboť část těžby se zpracovávala i přímo ve zdejších kraji, v místě zvaném příznačně ‘Komíny’. V poslední době ale odyt poněkud klesl, neboť trpaslíci snížili ceny železa a dobývání rud se tu pomalu přestávalo vyplácet. Ale jak byl kraj bohatý pod povrchem, tak se ukázal být úrodným i na povrchu, a tak místní lidé nouzí netrpěli. Medba sama byla toho důkazem. Poněkud více než běžně ospalé provinční městečko, které se ještě nevymanilo z venkovského rázu. Dlážděných cest tu nebylo a střed obce neměl ještě pevně daných ulic. Spíše to byl shluk domů, teprve si hledající formu, kterou mají města. Nurnští hledali dvě věci: hospodu a radnici. Před něčím, co radníci mohli být, zarazil Rien Gwardit koně. Kamenných domů ve zdejších kraji mnoho nebylo. Tenhle nenechával nikoho na pochybách, že patří správci tohoto kusu země. Patrová budova s boky krytými zdmi by se, kdyby to snad bylo někdy zapotřebí, dala vcelku slušně hájit a už z toho a z absence jinak všudypřítomných žebříňáků s úrodou se návštěvník mohl dovítip, že tady nebydlí sedláci. A navíc stála před vchodem stráž. Tu tvořili dva muži s meči v pochvách a s kušemi na zádech. Od nich se dozvěděli, že zde skutečně sídlí pán zdejšího kraje. Jeho jméno bylo Tuchlap a byl správcem zeměkusu, neboli zeměpán. Podřízen byl přímo gorganskému králi a byl to zřejmě prostý muž, nikoli šlechtic. Strážě jevil malou ochotu vyjednat Nurnským audienci u svého pána, ale nakonec bylo Tuchlapem svoleno, že si na rozhovor s cizinci udělá čas. Rien Gwardit a Darlen Moorhed odložili zbraně a měli povoleno vstoupit. “No,”, poškrábal se Rien na hlavě. “Nijak

V celém Kašgaji převládá víra v Al-Achmala. Ten sjednotil kašgajské kmeny na východě a vládl božskou mocí. Pod jeho vedením se Kašgaj začal rozšiřovat. Al-Achmal po sobě zanechal mešhed, soupis zásad a způsobů, jakým se mají správní věřící chovat. Jednou z těchto zásad je šíření víry dále mezi nevěřící. Každý z věrných je po smrti přiveden před Al-Achmala a pokud žil dobrý život a byl dobrým věřícím, Al-Achmal ho přiřadí ke své družině.

V Kašgaji je zákázána magie a všechny její projevy. Jen chalífové, kteří jsou nadáni mocí Al-Achmala, mohou činit věci neskutečné.

* * *

“Kdo teda vlastně jel?”, zeptal se Rien.

“No, takže vůdcem byl Klabzej”, začal v duchu počítat Gerllod. “Válečníci jsme tam byli já, mukuřan Dolwen, dědek Bolbuch, bonzák Heft a ten přitroublej barbar Rall. No a pak jel ještě Menhorian, Fionn a družinovej blb Horác Libovej. A s touhle sestavou jsme jeli a jeli, až jsme přijeli do Kostence”.

“To je kde?”, podivil se elfí čaroděj, jemuž mapy nikdy nic moc neřikaly.

“Takový městečko pod Arminenem. Vede tam obchodní stezka, takže celkem bohatne. Ale ani ti nevím, kdo tam vlastně vládne. Určitě tam byli nějaký kasulský, který dohlíželi na bezpečnou dopravu mehaje”, vysvětloval Moskyt.

“Každopádně ve městě bylo spoustu obchodníků a žoldáků, protože se tam formovaly karavany pro cestu na východ. Kraje jsou tam totiž nebezpečný, a tak jezdí obchodníci s ochrankou pohromadě, aby se mohli líp bránit. No a v tom zmatku jsme hledali, jestli bychom se k nějaký takový karavaně nemohli nechat najmout, tak jsme se rozešli. No a Fionn si všimnul nějakých podezřelých chlápků, tak je chvíli sledoval a vyslech, že nějaká banda lupičů unesla ženu velitele místní posádky, aby jim jako nedělal problémy”.

“Kam ten svět spěje?”, zavrtěl hlavou Rien.

“Tak jsme za tím velitelem zašli. Byl to nějaký Zorban Drull, a když jsme mu řekli, co víme, strašlivě se rozčílil. Hned po nás chtěl, abysme ho dovedli za téma chlapama, takže nás Fionn dovedl do Černý korouhve, to byl takovej hostinec dohromady s hampějem a hráčským doupětem. Co ti mám povídat, vpadli jsme tam i s

tim Zorbanem a srovnali to tam na jednu hromadu. Pak ten Zorban vzal pod krkem majitele podniku, to byl nějaký kudůk, Čurča Čardavec se jmenoval, a hrozil, že mu uřízne koule, když neřekne, kde je jeho žena. No jasně, že to řekl. Takže koule mu zůstaly, ale šel bruchet do báně.

Ta ženská měla bejt na ostrůvku v jezeře kousek od Kostence. Ten Zorban sice chtěl jet hned pro ní, ale byl to voják a měl povinnosti. Slíbili jsme mu ale, že se o to postaráme. A tak jsme se vydali k tomu jezeru. Trochu jsme bloudili, takže už byl večer, když jsme došli na takovej kopec, a najednou se na nás vyřítila smečka vlků. A nebyli to nějaký obyčejný vlci, na to nás přepadli moc chytře. Pak nám někdo říkal, že v okolí řádí vlkodlak Severus a jeho smečka. Tak tam dořádl. Jenže v tom boji padnul Fionn, roztrhali ho vlci. To byla velká ztráta, protože to byl machr na zámky a taky skvěle střílel z luku, ale takovej už je život dobrodruha”.

“A co ta ženská, našli jste jí?”, hořel zvědavostí Gwardit.

“To víš, že jo. Neměli jsme loďku, ale na ostrůvek jsme se dostali pomocí vodoměrek. Vždycky pár lidí přešlo a jeden pak donesl vodoměrky ostatním. Byl tam takovej malej tábor a hlídalo ho asi pět chlapů, který jsme sejmuli. Ve vězení tam drželi tu ženskou a ještě pár lidí, mezi nima byl takovej jeden hrozně divoce vypadající barbar. No a ukázalo se, že už družinu před lety potkal na severu, ale pak si šel po svých. Prej se toulal po světě, až padl do rukou loupežníkům, takže když jsme ho osvobodili, tak se k nám zase přidal. Goran se jmenuje”.

“Jo, šamana Gorana si pamatuju, potkali jsme ho v Olvornu”, pokýval hlavou Rien. “Kouzlí dost podivně, ale je to správný chlapík”.

“To jo”, pokýval hlavou Gerllod. “No abych pokračoval. Z těch lupičů jsme vytáhli, kdy a kde se chystá přepad další karavany, takže jsme to jeli nahlásit Zorbanovi. Měl samozřejmě radost, docela slušně nám zaplatil a zajistil nám i místo žoldáků u tý karavany, to hodilo taky pěknou sumičku. Ke karavaně se samozřejmě připojilo mnohem víc vojáků než obvykle, aby ti lupiči padli do léčky. A s tou karavanou jsme se teda vypravili dál na východ”.

* * *

Po obsazení Andeluru se dalším rozšiřování Kašgaje na západ postavily Hymlajské

zdálo, že hra skončí happy endem. Ovšem stále tu byl Rien Gwardit, který je se zájmem pozoroval coby létající ohnivý démon. Vzápětí už kolem spiklenců Piprila, Klabzeje, Hareze, Nebuče a Moorheda zahučely plameny. Rozpoutala se bitka, v níž nebylo vždy úplně jasné, kdo je na čí straně. Klabzej Myšilov si upravil chvojí, omotaně kolem pasu a s vyčítavým výkřikem: “Žereš maso!” se vrhnul na Ohnivého démona, naoko prchajícího před dvojicí Harez – Darlen. Hole démonů se s rachotem hodným bytelnějších zbraní srazily. “Chcípneš”, zaburácel v odpověď Rien a vyvrchlal plameny a čoud. Postupně se teatrálně k zemi skácel Krubrok Krouk a Harez v nestřeženém okamžiku utekl do kuchyně. Utlučeného ledového démona Krubroka to na zemi za chvíli přestalo bavit, a tak zamumlal zaklínadlo a objevil se v kuchyni. Harez si tam přitukával korbelem se z bitvy tradičně dezertujícím Nebučem Kanimůrou a nevypadal, že by se chtěl zhostit svojí role hlavního zachránce Piprilovy zmalovanéjší poloviny. Kutouš Králík stále sladce chrápal, natažen na stole. Nějaký dobrák z čeládky jej alespoň přikryl ubrusem. Venku zatím lesní démon, zaskakující za Hareze, utloukl Riena, který se s přesvědčivým zachroptěním svezl k zemi a magicky uhasil ohně.

Hra končila. Nebylo sice jasné, jestli Romelo tu krvavou bitku přežil nebo jestli bude Žúlie obětována lesu, ale vzhledem k tomu, že se mrtvolý herců začínaly zvedat a trousit směrem ke kuchyni, tušíce tam připravené holby piva, bylo nutno zařídit konec. Kardaš vyskočil jak natažený na péro a několika rádobý obratnými veselými frázemi představení zakončil. Aplaus byl. Všichni tleskali spíš z úcty k hostiteli, ale tleskali. Po představení následovala hostina panstva. Nurnští se slezli na cimře a kuli pikle.

Kapitola čtvrtá – Joliturenův odkaz

Vzhledem k tomu, že družina trpěla absencí zkušených zlodějů a opilému nováčkovi Piprilovi nikdo důležitý úkol svěřit nechtěl, vydal se na průzkum hradních komnat Klabzej Myšilov. Propírlížl se ztemnělými chodbami, přičemž poslouchal za dveřmi. Kde se ozývalo chrápání, tam se nepouštěl, ale jinak zkoušel kliky a nahlížel do temných zákoutí. Mnoho mu v tom pomáhal jeho zrak. To, že měl oči jakoby potažené nějakým zánětem, mu ve skutečnosti umožňovalo vidět i tehdy, kdy na obyčejného smrtelníka bylo už příliš

tma. Stačil mu jen nepatrný odlesk světla, aby alespoň trochu viděl. Nakonec dorazil ke dveřím, za nimiž tušil cíl svojí cesty. Masivní, železem pobité dveře, u kterých bylo vidět, že takřka nejsou používány. Snad jen na zámku pár čerstvých škrábanců. Kouzlem se ocitl za nimi a rozsvítil lucernu. Místnost byla plná zaprášeného haraburdí. Neprehlédnutelné alchymistické náčiní, křivule i destilační souprava, mezi tím stohy odrbaných knih a pergamenů. Pozůstalost po dědovi Joliturenovi. Na zemi stála truhla. Byla opásána železem. Zámky seděly nekompromisně ve svých úložnicích. Nehlučné otevření bez pomoci čar nepřicházelo v úvahu stejně jako možnost že by truhlu dostal z místnosti ven. Náhle ho napadla spásná myšlenka a vyndal svazek klíčů od mrtvého jezdce z Liscannorského lesa. Hned první z menších klíčů seděl zcela přesně. V zámku cvaklo, pak ještě jednou a víko šlo lehce nadzvednout. Myšilovovi se rozlil na tváři samolibý a vítězný úsměv. Začal se probírat obsahem a cpát si do velkých kapes svého mantlu vše, co mu připadalo zajímavé.

“A víc jsi toho nevezl?”, řekl trochu zklamaně Králík. “Ne, to nemělo cenu, zbytek se nás netýkal, byly to různé alchymistický návody a tak. Tohle je důležitý. Deník toho Joliturena a dopis”. “Tak honem, už to přečti”, vyzval Myšilova netrpělivý Harez. Myšilov rozložil tuhý list složného dopisu a dal se do čtení.

Joli, příteli,

Dva roky jsem zkoumal, dva roky nevěřil. Teď vím. Jisto jest, že část Dybh-endalského klíče je v mých rukou. Štěstí či náhoda, což? Je zhruba třetinou či čtvrtinou celku. Vrátil jsem se ve studiích zpět k Sutemorově ‘tharugl eth unglor’. Nacházím stále další zajímavé skutečnosti. Kraj, v němž jsem se usadil, má zvláštní ráz. Rozkládá se na jižním okraji Gorganského království, blíže Medby. Nikomu o tomto kraji ani o klíči však ni slova neprozrad, neb, a teď se podrž, je tu i Brána. Vskutku, klíč si ji zjevně našel. Nezbyvá než čekat, až bude klíč kompletní. Či jej snad hledat? Věřímí již, že se nám vše podaří. Zbývá vystríhat se nástrah, z nichž Kormulan je, dle Sutemora, nejnebezpečnější, a sehnat peníze na dokončení příprav. Snad ty bys v tom mohl pomoci.

Čmelich

V místnosti se rozhostilo napjaté ticho.

Maghreb útočej kašgajci. To jsou ti primitivové, co zabrali Andelur. Jeden velkej útok maghrebští zrovna nedávno odrazili, ale čakaj další. Proto je taky město plný vojáků všech ras”.

Santhorův kult pochází odněkud z východu. Před mnoha lety se podařilo Santhorovým kněžím pod vedením Zirvara proniknout do Maghrebu a tam otrávit místní vodovod Santhorovou krví. Část obyvatel po požití vody zemřela, ale zhruba polovina se změnila v obludy, které poslouchaly Zirvarových příkazů a on díky nim vyvraždil zbylé obyvatele a ovládl město. Město bylo dobyt zpět až Velkou maghrebskou výpravou pod vedením Zevola vir Waga.

Santhorovy přísluhovače tvoří proměněnci, což jsou lidé, které Santhorova krev proměnila na zvířata a oni nemají vlastní vůli a jsou slepě oddáni kultu. Mnoho z nich věří, že věrnou službou Santhorovi se postupně promění v silnějšího a mocnějšího jedince.

“Jelikož jsme pomohli zachránit karavanu”, pokračoval ve vyprávění Moskyt, “tak jsme dostali slušný ubytování. Byli jsme docela rádi, že si můžem pár dní odpočinout, jen Menhorian furt někam chodil a chtěl si prohlížet místní architekturu. Prostě byl z toho města úplně vedle. A jednoho dne takhle přišel, že vyslech rozhovor nějakých hajzlů, co chtěli votrávit město. Bylo to v hospodě U krajáče. Hospodskéj, nějakej Hrabán, byl totiž příslušníkem Santhorova kultu”.

“A to je co zač?”, zajímal se Gwardit.

“To je kult nějakých úchyláků”, stručně shrnul situaci Gerllod. “Umí se proměnit na různé obludy. V tý hospodě měli tajnou základnu a bylo jich tam několik, jeden vypadal jako medvěd, jiný měl oči jako moucha a štíří ocas, další měl hlavu vrostlou do hrudi a dva měli pavoučí tělo. Hnus”.

“To teda jo”, odplivl si na podlahu Rien.

“No, ale zmáklí sme je a skřípli jsme hostinskou. Ta moc nevěděla, ale poradila nám, kde najdeme nějakýho Limvora Morlleho, což byl alchymista, ale vydával se za zlatníka. Asi nemusím dodávat, že to jeho zlatnictví jsme vyplenili a ptáčka dostali, i když byl hrozně rychlej a měl šupinatou kůži. Měl u sebe dost dokumentů, a z toho vysvítalo, že tenhle Limvor vytvořil lektvar,

ktej chtěl vylít do maghrebské vodárny, čímž by se rozšířil po celým městě. Po tom lektvaru by část lidí umřela a část by se proměnila taky v nějaký takový stvůry. Ostatní santhorovci se skrejvali v horách, a po týhle katastrofě by se město asi nemohlo bránit, tak by ho nejspíš dobyli.

Tak tyhle nalezený důkazy jsme předali radě města, samozřejmě z toho bylo velký pozdvižení, protože nikdo nic netušil. Nějací vojáci pak šli pochytat ty úchyly do hor. To se nás už ale netýkalo. Nám jako zachráncům města vyplatili slušnou odměnu a hlavně jsme se všichni stali čestnými občany města Maghrebu”.

“Ha, mluví se tu o mně?”, vstoupil do lokálu trpaslík Bolbuch s lopatou v ruce. “I já se totiž na stará kolena stal čestným občanem Maghrebu”.

“Tos měl teda na čase”, zachechtal se Rien.

“Hele, Bolbuchu, na co máš tu lopatu?”, zeptal se udiveně Gerllod.

“No co, hloubim si svojí zemnici, abych se moh do zimy nastěhovat, když mi tady starosta konečně přidělil k tomu čestnému maghrebskému taky normální liscannorský občanství”, sdělil trpaslík.

“To máš co dělat, zima už je za dvěřma”, zasmál se Getd.

“Však taky jo, jen mi už nějak prokřehly ruce, tak do nich potřebuju vlejt novou sílu. Hospodo, kořalku”, poručil si Bolbuch.

“Hele, a viděli jste, jakej barák si to staví Menhorian?”, nadhodil Rien. “Vypadá moc pěkně, a to si ho sám navrhl. Do zimy určitě bude stát, už se těším”.

“Určitě na to, abys měl kde bydlet, když ti do šikmý věže táhne”, zašklebil se Gerllod.

“Náhodou umím ocenit pěkný barák”, ohradil se elf.

“Já jenom nechápu, proč Menhorian škudlil a nekoupil si k domu ani sáh pozemku”, zavrtěl hlavou Getd. “Bude mít pěkný barák, to jo, ale kolem mu roste akorát plevel a trní”.

“Když mu nevadí, že mu budou sousedi chodit vochávat rohy, ať si pozemek nemá”, prohlásil Bolbuch a kopnul do sebe velkého panáka pálenky. “Uch, to je žrádlo. Tak se tu mějte, já jdu zas pracovat. Ale nebojte se, brzo přijdu zas se trochu zahrát”.

“Tak, Gerllode, co kdybys pokračoval?”, obrátil se na válečníka Rien, když se za trpaslíkem zavřely dveře.

ktej jim šlo.

Ubytování byli v přízemí, v křídle, kde bydleli sloužící, ale místnost byla prostorná a postele čisté. Nurnští se krátce pobavili o tom, že příležitost chytí za pačesy a budou se vydávat za hereckou společnost, kterou zde zjevně očekávají. Představení nějak odehrají, na jeho vymýšlení budou mít ještě čas odpoledne. Zároveň s tím se pokusí něco zjistit a najít Joliturena. První ale bylo setkání s hradním pánem Selvenem Bradkou. Ten je přijal v prostorné přijímací místnosti s čistě bílým omítnutím, které se tak akorát hodilo k venkovské šlechtě. Pán tvrze, po jeho boku jeho žena a syn Hužvar a kolem nich bylo málo početné služebnictvo a dále rozloženo pár překrásných loveckých psů. “Inu, rádi vás tu vítáme. Vaše herecká společnost má už své jméno, a nejen v Isselu, to si nemyslete, až sem k nám dolehl váš věhlas. Slyšel jsem, že máte v plánu na dnešek utčit nás nějakou komedií. To jsem rád. Byl bych rád, aby to druhé představení bylo asi tak pozitíř, nebo o den později. Nebojte, postaráno o vás bude dobře, také zapláceno dostanete podle dohody. Ty dva dny budete mými váženými hosty, budeme jen rádi, když nám tu někdo z města protrhne tu trochu nudnou venkovskou atmosféru”. Pán domu mluvil vznešeně a cizími slovy se snažil budit dojem světáckosti. Jeho syn Hužvar na Nurnské pouličil oči, vypadal, že se mu divoká společnost líbí. “Což to, my rádi budeme, velectěný pane”, opáčil Myšilov. “Rádi s váma zapředeme hovor, se všema... I s Jolituremen”, vypálil hned od začátku ostrou municí. Pán Serven udiveně pohlédl na svoji choť a nechápavě odvětil: “Můj otec Jolituren je ale již léta na pravdě boží, to já jsem pro vás poslal. Nechápu, jak se to mohlo poplést. I ve zvácím listu jsem přece podepsán já”. Zavrtěl nechápavě hlavou. “Zvláštní, kdo to mohl poplést. Sluha, který tam za vámi byl, je úplně spolehlivý. Nikdy se v mých službách neopil”. Ještě jednou zakroutil hlavou. “No nic, nechme mého otce odpočívát v hrobě a mysleme raději na dnešní večer. Po představení bude následovat hostina. Slyšel jsem, že nemáte žádných kulis, ale to zřejmě nevadí. Kus odehrajete na nádvoří, zády k domu sloužících a kuchyni. Podél zdi paláce budou sesle s obecenstvem a z ochozu v prvním patře bude hru sledovat panstvo s přáteli”. V žertu Nurnským pohrozil prstem. “Hleďte se snažit! Sezval jsem dobrou společnost z celého okolí”.

Nurnští se zase sešli ve svém kumbálu a byl vytyčen nový úkol: zjistit toho co nejvíc o

nebožtíku Joliturenovi. Kde jsou nějaké věci po něm, s kým se tu na hradě za života přátelil a tak podobně. Následně se šli podívat Nebuč a Darlen do stáje za štolbou a vozkou, Krubrok a Rien do kuchyně za kuchařem a Myšilov s Harezem za služebnými děvečkami, aby zapředli hovor a něco zjistili. Podařilo se jim jen s námahou vykoumat, že Jolituren byl starý podivín, který se víc než o lidi zajímal o alchymii, pokusy a staré knihy. Panství už dávno za jeho života spravoval Selven. Když Joliturenovi ještě zdravý trochu sloužilo, tak prý hodně cestoval, naposledy byl dokonce pár let až v dalekém Nurnu! Ale že zemřel v zimě před několika lety na horkou nemoc, a že od té doby po něm sice všichni teskní, ale zase na druhou stranu že už nejsou ty propálené ubrusy od všelijakých pokusů a že ty fleky na košilích od chemikálií stejně nešly vyprat. S ještě větším úsilím se Nurnským podařilo vyzjistit, že Jolituren měl hodně rád malého Hužvara, který ho dětsky obdivoval. Nejzajímavějším zjištěním bylo, že Joliturenova laboratoř byla po jeho smrti uzavřena a nikdo tam nechodí. Polohu laboratoře se Nurnským podařilo určit jen přibližně, ale i to byl úspěch. Už bylo od čeho se odrazit. Dalším úspěchem bylo, že Myšilova napadlo zkusit ten největší z klíčů z vývratu vyzkoušet na hradní bránu – a pasoval přesně. Tajemný jezdec přijel tedy opravdu rovnou odtud. Zároveň s tím bylo možno říct, že tento klíč nebyl tím, o který se jednalo v listě. Teď Nurnské čekal další úkol, nastudovat hru. Měli na to asi dvě hodiny a hlavní slovo v tom měl nováček Pipril. Ten vypadal, jakoby už s účinkováním v nějakém spolku měl své zkušenosti.

První mezihra – Nurnská herecká společnost

	Osoby a obsazení:
	Romelo, tragický milenec: Kardaš
Pipril	Žůlilje, tragická milénka: Kardaš Pipril Ohnivý démon, otec Žůliljin: Rien
Gwardit	Lesní démon, otec Romelův: Klabzej
Myšilov	Ledový démon, do počtu: Krubrok
Krouk	Přítel Romelův: Nebuč Kanimūra V dalších rolích: Harez, Darlen
Moorhed	

zeptal se Gwardit.

“Jasně, tu starou přece vzala loni velká voda, když se rozvodnil náš potok”, odvětil Getd. “Tady Gerllod se pro ni vrhal do proudu. Pěkně se přitom vyválela v bahně, co proud spláchnul z Myšilovovy zahrady. Ta vypadala. A ten puch. Pěkně dlouho se musela sušit, a pak byla děsná práce ty rozmazaný stránky přečíst a přepsat, ale už je zase všechno, jak má být”.

“To je dobře, a na to se napijeme”, pozvedl číši Gwardit. “Na novou starostenskou knihu a na památku nešťastného Dolwena”.

“Tak, a teď” bys mohl, Gerllode, pokračovat ve vyprávění”, pronesl Getd, když se všichni napili.

“Dobře, už se blížíme k závěru. Takže z tý Ohněspárovy hrobky jsme vylezli ven, kde byly trosky jeho domu. To už bylo v Andeluru. Tak jsme zamířili k Bedenu, kde dřív Vhala bydlel. Cestou jsme potkali Frynna Konopku. Zahlíd ho Myšilov na hlídce, takže měl milej hobit docela štěstí, že ho hned nezastřelil. Chvilu na sebe mířili a pokřikovali přes takovou roklí, až se do toho vložili ostatní a Frynna jsme vzali s sebou.

Ukázalo se, že ve Vhaleho domě bydlí jistě Hárum ar Rašíd. Dřív to byl Vhaleho soused a prý nám mohl pomoci, akorát se ukázalo, že to je hajzl, kterej chce ty Vhaleho věci pro sebe. Jen celý ty léta nepřišel na to, jak se k nim dostat. Taký byl zřejmě velký zvíře a pomáhal současný vládě. Takže do jeho domu se pak vloupal Myšilov a z krbu vyzvedl ten druhej klíč. Jenže pak chtěl ještě krást a vlezl k tomu Hárumovi do ložnice. Ten se probudil a zavolal vojáky, který tábořili u něj na zahradě jako ochranka. Myšilov musel utéct na střechu a tam na sebe seslal nějaký kouzlo, takže uletěl.

S druhym klíčem jsme šli do Vhaleho bejvalýho záměčku, kde měla bejt ta pokladnice. Záměček byl vyrabovanej a vypálenej, ale Vhale nám popsal, jak se dostat k pokladnici. Taký tam žili obrovský pavouci, ale to jsme taky věděli a od Vhaleho jsme měli lektvar, kterej je měl odpuzovat. Nefungovalo to ale úplně stoprocentně, takže některý pavouci po nás vyjeli. Zvlášť, když se ukázalo, že přímo v pokladnici má hnízdo jejich matka, takže ty jsme museli kuchnout. Bylo štěstí, že tam nikdo nezakukal, ale pár lidí mělo na mále.

Každopádně jsme věci z pokladnice vyzvedli, ale když jsme vylezli ven, tak tam čekal ten Hárum s asi padesáti chlapama. My byli děsně porubanej vod těch pavouků, takže jsme proti nim

neměli šanci. Naštěstí ti pavouci šli za náma, ale díky tomu lektvaru nezaútočili na nás, ale na ty chlapy, a za chvíli je rozehnali. To byla celkem sranda, jak pelášili pryč.

No a pak už jsme akorát vyhledali toho chlapa, toho Čaghriho. Ten žil v Bedenu, ale nechtěl přijmout peníze od Vhaleho, chtěl, abysme ho vyvedli ven ze země. To už nebyl vcelku problém, cestu jsme znali, takže jsme zas vlezli do toho Ohněspárova domu a podzemím jsme prošli zpátky do Maghrebu.

No a v Maghrebu jsme ještě zašli za radou a varovali je před útokem kašgajců přes hory. V tom Bedenu jsme totiž viděli šikovat se kašgajský vojsko. Nebylo problém zjistit, že kašgajci chystaj další útok na Maghreb a nějaký oddíly se maj pokusit překročit hory z Andeluru a napadnout Maghreb z druhý strany. No, co vám mám povídat, vysloužili jsme si další odměnu, pár dní si odpočinuli ve městě, a pak už jsme jeli domů. Však to taky byla pěkná dálka”, zakončil vyprávění Gerllod.

“Tak na činy veliké, na dálky nezměrné”, pozvedl číši Rien a ostatní ho následovali.

Po stopách Čmelichových

*Kronikový záznam výpravy z roku 1055
sepsal Zarn Hadrigern*

Kapitola první – Život v družinické obci

Podzim roku 1054 byl pro Liscannor nesmírně žalostný. Jakoby snad osud chtěl vyrovnat to, že nikdo z občanů nezemřel na výpravách, zasel neštěstí přímo do poklidné vesnice a obecní hrobník Nebuč Kanimûra měl práce nad hlavu. Nejprve spadla s koně paní Glassal Vrantová a zlámala si vaz zanechavši po sobě malého synka Melatara, potomka Melchizedechova.

Brzká zima, nevalné hygienické návyky občanů a chabá lékařská péče způsobily vážná ochuravění několika vesničanů, a tak krátce po sobě zemřeli na zápal plic Wenora Rugornská a řídící obecné školy Rhandir Hekhlem. Už po dobu jeho těžké nemoci spravoval školu bývalý družiník a dlouholetý vyučující Getd Ruindorský, který se následně stal po Rhandirově smrti jejím novým ředitelem.

nahlásili veliteli králových špehů Kwenu Kallestemu a zeptali se jej na názor. Moskytovi byli vždycky taková uvědomělá rodina. “No dobrá, to bychom nakonec také mohli”, pokýval hlavou Rien. Trindindolský mág dále navrhl, aby si všichni připravili vybavení na výpravu a zvolili vůdce. Zatím to nemělo valného významu, neboť cíl cesty byl zcela nejasný, ale protože pořádek musí být, usedli všichni výše jmenovaní a po krátkém hlasování se vůdcem výpravy stal na vlně popularity se vezoucí rozčuchaný a nemytý druid Klabzej Myšilov. Dále bylo rozhodnuto navštívit knihovnu ohledně ‘Unglorského spisku’, dále univerzitu a alchymistický cech.

V areálu magického univerzity bylo s Rienem a Krubroem nakládáno poměrně málo vlídně, přestože tu oba dva studovali, ale prošli alespoň zdejší knihovnu, kde se dočetli, že Sutemor, jenž zahynul roku 1015 rukou Nurnské družiny, se zabýval především alchymii a hledáním nesmrtnosti. Nic s názvem Unglorský spisek ovšem k dispozici nebylo. Místní kvestor, který zaslechl jejich vyptávání, se ale na oba pátrače podíval značně podezřívavě. Rien ani Krubrok tomu nevěnovali pozornost.

V Alchymistickém cechu uspěli více. Jména Jolituren a Čmelich nalezli mezi posluchači pokročilých arkanů v ročníku 1025. Unglorský spisek, správně jmenovaný Tharugl eth Unglor, byl také v katalogu knihovny, ale knihovník jim s lítostí oznámil, že tento byl před třemi roky ukraden. V podezření byl tenkrát někdo ze čtveřice studentů, ale nic se nepodařilo prokázat a spis už není. Rien si poznamenal jména studentů, na nichž nebylo nic zajímavého, Krubrok zabučel poděkování a vyšli znovu na ulici.

Ze setkání s Kwenem Kallestem pak už žádné další informace nevzešly. Jen Rien Gwardit tam zapomněl list adresovaný Čmelichovi, a tak se pro něj musel z Liscannoru s ostudou do pevnosti vrátit. Jinak bylo jasné, že jestli chtějí rozplést okolnosti celého případu, musí si to namířit do Mallikornu a zkusit najít pány se Sovího hradu, respektive pisatele listu Joliturena.

Kapitola třetí - Dvě cesty na jih

Vydali se tedy na cestu. Všichni si vzali koně, kdo koně neměl, půjčil si nebo rovnou zakoupil. Zásob si nikdo mnoho nebral, protože se očekávalo, že celá společnost bude nocovat v hostincích, kde dostane i teplou stravu a alkohol.

Tak putovali několik dní, až se dne třináctého travnu dostali po dobrých a udržovaných cestách Gwendarronských k Mallikornské hranici, tam, kde leží nejvyšší bod příbřežní zemské stezky v průsmyku uprostřed Černých vrchů. Byť výškou nebyly nějak vysoké, svojí mohutnou rozlehlostí a neprostupnou vegetací bující v potměných údolích i na úbočích kopců vzbuzovaly Černé vrchy u cestovatelů vždy obavy. Nurnští měli jako velká zbrojná skupina pro strach uděláno a nepředpokládali, že by nějaký lapkové hodlali útočit na někoho jiného než na bohaté kupce, přesto však došlo blíže jedné z horských salaší k přepadu. Lítá řež nevynechala žádného z členů družiny a urputnost a systematickosti boje ukazovala, že útočníci jsou až podezřele dobře organizováni. Nicméně síla nurnských paží, jako i magie, znovu zvítězila. Několika útočníkům se podařilo prchnout a jazyk nebyl chycen žádný. Žel bohům, na bojišti zůstali mimo několika ozbrojených nájezdníků bez ducha i starší syn Krochty Moskyta, čaroděj Allen, a pouliční kouzelník Lagran Paskal. Všichni jejich smrti litovali a pomyšlení na to, jak Allenův skon oznamují jeho matce, bylo více než tíživé. Prohlídka mrtvol nepřátel nepřinesla žádné zajímavé skutečnosti, a tak se druzi sesedli, aby se poradili, co dělat dál. Nakonec rychle převážil názor, že je třeba vzdát úctu Moskytovic rodu tím, že bude Allenovo tělo se všemi potami co nejdříve dopraveno do rodné vsi, aby jej rodina mohla řádně pochovat. Druzi se tedy vydali na smutnou pouť nazpět, aby ničím neohrožování dorazili po čtyřech dnech do Liscannoru. Smutek, který tam přinesli, je asi zbytečně popisovat. Allenovi byl neprodleně vystrojen pohřeb. Hrobník Nebuč Kanimûra se zhostil svojí práce dobře. Allenův mladší bratr Gerllod spolu s matkou Attrien byli první, kdo na jeho rakev hodili hlínu. Attrienin novopečený manžel, nurnský obchodník Jon Tening, se pohřbu účastnil také. Nikdo nečekal, že bude družina tak brzo s takovým smutkem zpátky. Krátce po pohřbu odjela Attrien na pobřeží, kde se svým mužem postavili nový dům. Zůstala tam i s dospívajícím Gerllodem po zbytek léta, aby se pokusila zapomenout na žal. Jon Tening pak ale i nadále bydlel sám v Nurnu a za Attrien pouze dojížděl, když mu to obchod dovolil.

V Liscannoru se nicméně na cestu na jih nezapomnělo a družina, oslabená i o Wiki, kterou zřejmě celá událost natolik rozrušila, že

dosavadního starosty Darlena Moorheda byla při volbě účast hojná. Pro mnohé usedlíky byla nepochopitelná drzost páně Moorheda, který se rozhodl znovu kandidovat a ve své předvolební agitaci označil své starostování jako úspěšné. Voliči byli nicméně jiného názoru, a tak nedostal ani jediný hlas. Hlasy se rozdělily mezi ostatní kandidáty, totiž Klabzeje Myšilova a Getda Ruindorského, kteří vesměs postavili svou kandidaturu na požadavku vnést znovu pořádek do rozhádané vesnice, srovnat neudržované starostenské knihy a dát do pořádku obecní finance, jelikož bývalý starosta byl podezřelý ze zpronevěry. Starostou byl pak zvolen přísný druid Klabzej Myšilov a ihned se z vervou chopil svých povinností. Nakonec vše vyřešil k obecné spokojenosti, když donutil Darlena Moorheda ze svého zalepiti díru v obecní pokladně. Dnes už je ale těžko říci, zda byl tehdejší schodek financí způsoben opravdu defraudací či účetní chybou.

Gerllod Moskyt, mladší ze synů Attrien Moskytové, přestoupil z oddílů mládeže nazývaných Orlici do Gwendarronské armády. Nastoupil do kadetky a upsal se k pětiletému závazku. Zdá se, že na rozdíl od svého bratra, který skočil rovnýma do školy života, se Gerllod hodlá na všechno dobře vyškolit. Inu, uvědomělý Gwendarroňan. Snad mu absolvování Liscannorské jednotřídky dalo dost na to, aby se v armádě neztratil.

Kapitola druhá – Jak to všechno začalo

Jaro už sice nějakou dobu vládlo nad přímořskými kraji gwendarronskými, ale rána byla pořád ještě lezává. Nakonec, traven se právě dnes začal. Dírami ve střeše, kterou Myšilov považoval za absurdní opravovat, citelně táhlo. Myšilov se chvíli vrtěl v dekách, z nichž měli on a jeho domácí prasata udělaný pelech, a pak se rozhodl vstát. Nešlo to snadno. Jeho kvilivé zazívání probudilo jedno z prasat, které po druidovi zle louplo okem. Myšilov zahnal ještěrku, která se mu na noc usadila na prsou, a s lupáním v kostech se napřimil na dekách. Byly vlněné a Klabzej doufal, že při jejich výrobě ovce nijak netrpěly. Pak si vzpomněl, že večer nechal na plotně hrnek s trochou silného žaludového vývaru, kterým se ve chvílích rozmaru napájel, ale vzápětí si uvědomil, že vývar asi přes noc vypila havěť, která instinktivně tihla k jeho domu. Vstal, opatrně se vyhnul spícímu jezevci a zamířil do kuchyňského rohu. Doufal, že se

k žaludovému dryáku nedostaly veverky, měl ještě v živé paměti, jak musel dvě rezavé na podzim křísit poté, co mu snědly jalovcový koláč. Hrnek ale nebyl prázdný. Žaludovice tam sice nebyla, zato na dně spala, obtočená dokolečka, zelená chlupatá stonožka. Myšilov jí vyklepl pod okno na podlahu a přitom jeho šedým šlemem potažené oko zachytilo venku jakýsi pohyb. Podíval se pozorněji skrz blánu napnutou na zimu v okenním rámu a v tu ránu v něm zmizely poslední zbytky ospalosti. Jarním mlhavým jitem se Liscannorem ubírala křepkým krokem k lesu mužná postava. Lambard z domu Zivrilova, manžel ctěné Wulpin, vdovy po Eodelu Zivrilovi. Kdyby měl nějaký přídomek, byl by nejspíš Lambardem Opovrhovaným. “Si nedělej srandu s tím lukem”, procedil Myšilov mezi svými několika zuby a hmátl po plášti a holi. Lambard se mu mezitím ztratil v mlze za domem Erinských. Klabzej na sebe vzal jen to nejnutnější (tedy v podstatě svazek amuletů, plášť a toulec, jinak spal oblečen) a svůj věrný Gleriášův luk. Když ve spěchu vyrážel ze dveří, vyprovázelo ho rozhořčené chrochtání probuzených vepřů a bachyní.

Na Lambardovu stopu narazil pár metrů před prvními stromy lesa. Ačkoliv Myšilov neměl ten les rád a několikrát o něm prohlašoval, že v něm sídlící duch jej nikdy nepřijme jako vítaného hosta natožpak za svého pána, nemohl dovolit, aby Lambard bezúdně pytlčil, kde se mu zlíbí. S klením přeskočil pár výmolů a peprnou nadávku adresoval těm, kteří okraj lesa důkladně vyčistili od palivového dříví, neberouce přitom ohledy na živé stromy, o čemž svědčilo množství olámaných pahýlů. Sledoval křepce rázujícího Lambarda do hloubi lesa. Nechtěl ho ztratit. Po nějaké době se nalevo v mlžných chuchvalcích počaly rýsovat obrysy rozpadlých budov, ale Myšilov o ně nejevil zájem. (Jako ví čtenář, věděl i Myšilov, že se musí jednat o rozvaliny Sarimova tajuplného Kouzelného domu, ale nic na světě, ani představa minimálně sedmi hromad zlata, které se dle pověstí ukrývaly ve sklepech - pokud je Rion neodvezla pohnutého roku 1040 na Asker - jej nemohlo přinutit, aby vstoupil do zdí, které viděly Sarimovy rituály, zrození Synka a snad i vznik Skrekhova kultu). Namísto toho proběhl příkrčen mladou smrčinou a zalehl v ostružině. Lambard se s podivným svitem v očích rozhlížel lesem a druid neměl zájem, aby na něj přišel dřív, než jej bude moci odhalit jako pytláka. Lambard našlapoval křepce a svižně mechem a od úst mu do ranní

mlhy vystupovaly obláčky páry. Viditelnost nebyla valná a les byl dosud tichý a nehybný. Lambardovi se i pod jeho lňným oděvem rýsovaly vypracované svaly, díky nimž si jej dobrodruzi dobírali. Mnozí z nich mu jeho mužnou sílu záviděli, ale tahle síla byla u manžela Wulpin jakási jalová. Lambard nebyl dobrodruh. Už byli skoro půldruhé míle hluboko v lese, když tu Myšilovovi došla trpělivost a začala mu být zima k nepřekousnutí. Bylo mu už jedno jestli jej Lambard uvidí, proplazil se hloží a dofuněl k Lambardovi příkrčenému blíže starého, ohromného vývratu. Lovce jej ale jen zarazil gestem ruky a naznačil, aby byl tiše. V mlze byly vidět laně, pomalu jdoucí lesem. Lambard je zjevně neměl v úmyslu lovit, jen je zaniceně pozoroval. Myšilov si v duchu pomyslel, že má za souseda pořádného úchyta, a zalitoval, že opustil teplo svých zapářených ovčích dek. Otevřel hubu k pořádnému zanářádání, vzpřimil se a ukročil stanou. Náhle pod nohou přestal cítit pevnou zem. To, co se tím spustilo, bude předmětem delšího vyprávění.

“No a co se se teda přihodilo, když jsi zjistil, že náš Lambard je tak trochu magor? Já si furt říkám, že najít kosti v lese zase není nic tak zvláštního. Jeremy, dej mi raději kořalu, to studený pivo mi po ránu tahá zuby z dásní. A ty, druide, nedělej tajemného, když už si to nakous, tak vyprávěj”. “Tady je ta kořka, Nebuči, ale nevymlouvej se na zuby, beztak ti jich už moc nezbejvá”. “Hele, já jenom říkám, že ty kosti jsou lidské, viděl jsem i lebku. Když jsem zapad do toho starýho vejvratu, tak jsem si nejdřív myslel, že tam zdechlo nějaký zvíře, poněvadž jsem viděl ohromný žebra, ale jsou to koňské kosti smíchaný s lidskejma. Postroj, třmeny, sedlový brašny a tak. Nechal jsem to zatím tak a Lambarda poslal domů, nedělal mi naštěstí problémy. Ty věci jsou už ale rozpadlé, musí to být už hodně zim, co to tam je. Celý to bylo, říkám vám to ještě jednou, ve vejvratu, a bylo to pod vrstvou hlíny a jehličí. Kdoví, jestli to nebyl nějaký nebožák, co se připlet do cesty tomu, jak se mu říkalo... Jozlinovi, skřetovi, co tam bydlel s rodinou”. “Tak na co čekáme?”, ozval se Darlen Moorhed, do té doby mlčící. “Jdeme tam, doufám, že si pamatuješ, kde to bylo, Myšilove?”. “Dasi vědí, celej tenhle les je jako chrchel na louži. Raděj se v něm nešťourat”. Dopili a vyrazili. Představa, že se jim kousek od vesnice, za jejich humny, dělo něco, při čem přišel o život jezdec, jim vrtala hlavou. Těm méně

zkušenějším též nahaněla husí kůži. Jmenovitě se jednalo o tyto pány: v Nurnu studovaného čaroděje Allena Moskyta, šestnáctiletého prvorozeného syna slavného Krochty, pro své půvaby obdivovanou zlodějku Viki, potulného kejklíře Lagrana Paskala, původem zřejmě z Brionne, a hobitího kouzelníka Krubroka Krouka. Z těch zkušenějších, bez husí kůže, by bylo na místě jmenovat druida Myšilova, barbarského válečníka Hareze, který se nedávno opět objevil v Liscannoru, zkušeného chodce Darlena Moorheda, hobitího válečníka Nebuce Kanimůra a především mága Riena Gwardita.

“Zlomený žebra”. Druid seděl mezi rozhrnutými haluzemi a vrstvy jehličí a probíral se začernalými lidskými kostmi. “Za života, ne až po smrti. To se pozná. Teda druidi to poznaj. Ty zkušený”, poznamenal Myšilov. Nebuč Kanimůra vytáhl z úst smrkovou větvičku, kterou používal jako párátka, a utrousil: “To pozná každé, raděj řekni ,jestli je něco v těch brašnách. Nebo mě tam pusť, zjistím to”. “Hele, vopatrně, vopatrně, poslední, co můžu potřebovat, je, aby sem do vejvratu naskákali všichni a zničili veškerý stopy. Tohle je důležitý, dá se z toho zjistit, co se tady přihodilo. Takže... ééé... Zlomený žebra. U člověka. Byl to chlap, to poznám podle tvaru pánce. Ženský maj jinou pánev totiž. Byl dospělej, podle dýlek kostí takovej sáh sedumdesát, pětasedumdesát. Ha, tahle kost je taky lomená zaživa, leda bych se mejlil, a já se teda nemejlím. Koňská, levá zadní noha, to je vidět. Lidské kosti ležej vespod, je to sice různě promíchaný a zasypaný a asi tady taky nadělala paseku lesní zvěř, ale lidské kosti ležej dycky pod koňskejma. Kůň ležel na levém boku...”. “Hele, tak co bude s tím prohledáváním? Musel u sebe něco mít. Táhle vidím něco jako měchy”. “...a chlap pod nim. Kůň měl zlomenou nohu a chlapa rozleh. Jasná zpráva. A tuhleta kost... Cože? Jo měchy, tady jsou, no. Úplně napadrt’. Tady máte tornu, už se to ale sype, je to celý shnilý a prožraný, mám pocit, že si v tom udělalo něco pelech. Chytej, Gwardite”. “Dávej pozor, Myšilove, trouse se ti z toho něco”. “Tyhle zbytky budou drátěný brnění, ale kroužky už jsou taky napadrt’, nedrží to při sobě. Hele, meč!”. “Podej mi tu tornu a polez ven, jsi od toho jak čuně. Tu rezavost zahod’, dyť je to k ničemu”. “Železo”, utrousil pohrdavě druid a opustil za pomoci Hareze s Darlenem vývrat.

Tornu prohledali v hostinci a našli: svazek rezavých klíčů, odlomený kus kamene